

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbulut

K. Bahadır

tasarruf sahiplerini MİLYON ZİYAFETİNE davet ediyoruz

Türkiye İş Bankasının
"MİLYON ZİYAFETİNE"
katılabilmek için
tasarruflarınızı yıl sonundan evvel
İş Bankasında toplayınız.
MİLYON ZİYAFETİNDE:

50 Apartman Dairesi

20 adet

100.000 lira

40 adet

25.000 lira

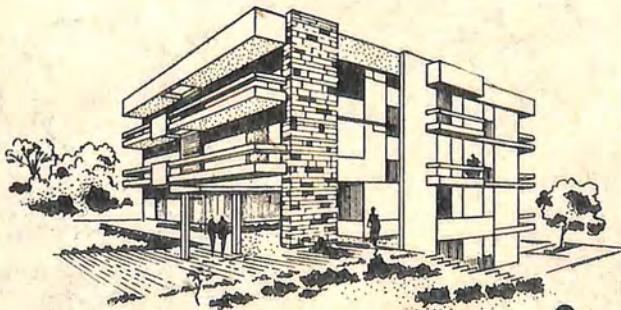
100 adet

5.000 lira

500 adet

1.000 lira

ayrıca 11 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

YENİLİK...

"MİLYON ZİYAFETİNDE" tasarruf sahiplerine
Türkiye İş Bankası güzel bir sürpriz hazırladı:
Ankaranın gözde semti Çankayada, **100.000 lira
değerinde**, kaloriferli, marley döşeli, duvardan
duvara halı kaplı salonu, 2 yatak odası, renkli
banyosu olan ve her türlü konforu haiz
20 adet şahane apartman dairesi...

Ayrıca:

İstanbulda, Feneryolunda, 30 Apartman Dairesi.

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

HİLÂFETİ SAVUNMAK...

SORU: — Nedir hilâfeti savunmak?

Cevap: — Lâiklik devriminin karşısına çıkmak, Cumhuriyetimizin ve devletimizin esasına aykırı bir fikri kırk yıl sonra yaşayışımızın temeli yapmaya çalışmaktır.

Kim yapar bu işi?

Tevellüdünde Ondokuzuncu yüz yılın rakamı yazılı bir yetmişlik ihtiyar mıdır hilâfet özlemi içinde bulunan?

Sakalı bembeyaz, gözleri fersiz, suratı binbir çizgi ve kafası geçmişin hurafeleriyle yüklü bir kadidi çıkmış kişi mi, halife-i ruy-i zemin'in rüyasını görmektedir?

Saltanatın son yıllarında saray ikbaliyle donanmış bir aklı ermez, alfabe bilmez halayık mıdır hilâfeti çağıran?

Yirminci yüzyılın gerçekleri dışında yaşayıp kafes ardındaki dünyasından dışarı çıkamayan bir kadıncağzı mıdır hilâfeti kafasının cam kavanozlarında kurmaya çalışan?

Mektep medrese yüzü görmemiş, okuyup yazma bilmemiş, milli eğitimden geçmemiş ve kafa kâğıdı eski bir köylü müdür hilâfet dâvasını savunan?

İstanbul Boğazı'nın bir köşesinde unutulup fosilleşmiş eski bir Osmanlı efendisi midir karaya vurmuş bir balık gibi hilâfet duygusuyla çırpınan?

Kim yapar bu işi?

Bu işi yapan yetmiş yaşında mıdır, seksen yaşında mıdır, doksan yaşında mıdır?

Yoksa bin yaşında mıdır?

Hilâfet özlemini Yüksekaldırım'da kalıplanmış eski bir Avusturya fesi gibi kafasında taşıyıp demokratik düzenin fırsatlarından yararlanmaya kalkmış ihtiyarlara diyeceğimiz yok...

Padişahlık devrinde kafası ütülenip Cumhuriyetin ilkeleriyle bir türlü temasa geçememiş eski kuşağın hilâfet özlemi bizim için korkutucu değildir.

Altmış yaşında, yetmiş yaşında, seksen yaşında bir ihtiyarın, geçmiş yüzyılın özlemleriyle birlik-

te ömrünü doldurduktan sonra çağımızdan çekip gitmesi olağan sayılmalıdır.

Ama ya hilâfeti savunan kişi yirmi yaşındaysa?

Ya bu memlekette «halife-i ruy-i zemin» özlemiyle tutuşanlar, onsekiz yaşında, ondokuz yaşında, yirmi yaşında, yirmibeş yaşında gençlerse?

O zaman ne yapacağız?

Biz, hilâfeti savunan gencin fotoğraflarını bir kaç gün önce gazetelerde gördük. Biyıkları yeni terlemiş bir mâsum delikanlı idi o... O, ve onun gibi niceleri hilâfeti savunur... Hepsinin de ellerinde Milli Eğitim Bakanlığında imzalı, mühürlü, tasdikli, çarşaf kadar diplomaları bulunur. Hepsi de devlet hazinesinden ödenen paralarla ve maaşlı devlet öğretmenleri eliyle okutulmuş, hepsi de Atatürk Cumhuriyetinde İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra doğmuş, hepsi de şu yoksul halkın fedakârlığına pahasına diploma sahibi olmuş, hepsi de devletin kontrolü altındaki o-

kullarda yıllarca dirsek çürütmüş...

İşte hilâfeti isteyenler, şeriatı savunanlar ve din devleti kurulmasını isteyenler bu gençlerimizdir.

İmam-Hatip Okullarından yetişmişlerdir, Yüksek İslâm Enstitüsünde emek harcamışlardır, Milli Eğitim Bakanlığı müfettişlerinin gözü altında derslerine çalışmışlardır...

Ve hilâfet ile şeriatın birer neferi olarak toplum hayatına karışmışlardır.

İşte tehlikenin en büyük çanı burada çalmaktadır.

Biz eğer çocuklarımızı daha küçücük yaştan okulların çatısı altına toplar ve ellerine bir takım kitaplar verirek...

Ve bu kitaplarda:

«— Hakikate giden yol, akıl yolu değil şeriat yoludur...» diye yazarsa...

Ve bu ilkeyi körpecik kafalara daha küçücük yaştan asılsak...

Çocuklarımız yirmi yaşına vardıkları zaman elbette şeriatı ve hilâfeti savunacaklardır.

Bu olayda şaşacak hiçbir taraf yoktur. Türkiye'de bugün hilâfeti savunanlar, şeriat özlemini çekenler, yetmiş-seksen yaşında değil, yirmi-yirmibeş yaşındadırlar.

Biz onları kendi ellerimizle yetiştirdik, milletin parasıyla okuttuk, Bakanlığın kontrolünde büyüttük... Kemal Atatürk'ün Cumhuriyetine bundan daha büyük bir kundak sokulur muydu? Ve bundan daha büyük bir ihanet olur muydu?

Hiç kuşkusuz olmazdı... 1968 Türkiye'sinde suç, hilâfeti ve şeriatı isteyenlerde değil, şeriat eğitimi Milli Eğitim Bakanlığının çatısı altında onaylayanlardadır.

AKBABA

AKBABA

Mizah edebiyatına yeni bir eser kazandırıyor :

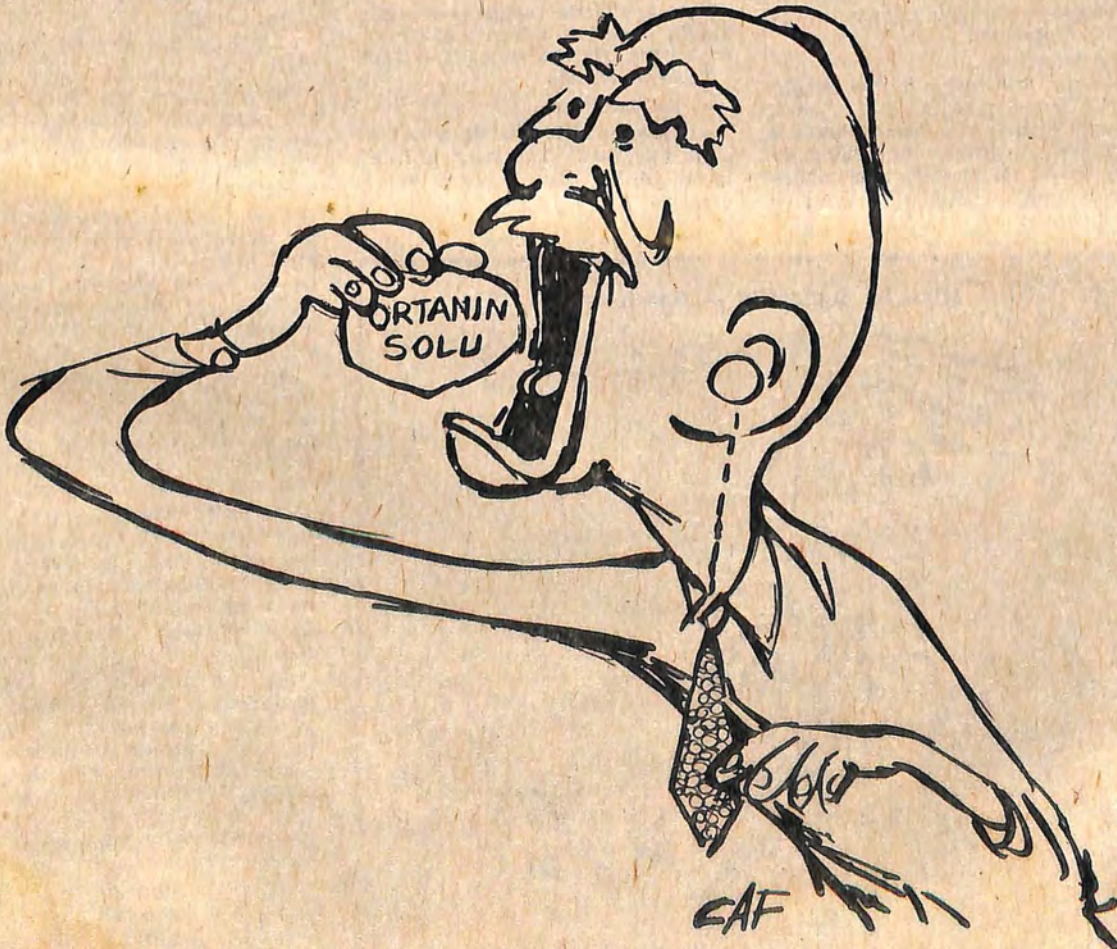
Akbaba'ya uygun yönleri, anıları ve nükteleri ile

Tanıdığım Meşhurlar

Yazan : Naci SADULLAH

9 Ekim'de Akbaba'da..

C.H.P. yenilik peşinde. — Gazeteler —

ESKİ AĞIZA YENİ TAAM!

Güzellik Suyu

MUZAFFER İZGÜ

KAYMAKAM, ilçenin memurlarını toplantıya çağırdı... Bu toplantıda, ilçenin ileri gelen eşrafının da bulunmasını istedi. İlçede ileri gelen eşraf olarak sadece üç kişi vardı. Bir tanesi mercimek tüccarı Osman efendi, ötekisi celep Zeydo, daha ötekisi de ilçenin en büyük bakkaliye dükkânını işleten Murtaza efendiydi... Onlardan gayri eşraf bulamazdınız ilçede, yani zengin... Geriye kalan tüm ilçe, toprak damlı evlerde oturur, kadınlar, yıl on iki ay Adana'ya, Söke'ye çalışmaya giden kocalarının yollarını gözlerlerdi. Buranın nasıl ilçe olduğunu da bilen yoktu. Osman efendinin dediğine göre, bir seçimde, bir partiye fazla oy çıktığından, hemen seçimlerden sonra bir gece yarısı, küp gibi şişman bir adam gelmişti köye:

— Ben kaymakamım, demişti.

Osman efendi ise ona:

— Aman bey, sen yanlış geldin, ilçe bizim buraya tam seksen kilometredir, nah şu yoldan gedilir, demişti. Küp gibi adam:

— Yahu ben size kaymakam olarak geldim, dediğinde Osman efendiyle beraber tüm ilçe yas tutmuştu. Şimdi burada belediye olacak, nüfusçusu, tarımcısı, tapucusu, sağlıkçısı olacak...

«İşte şimdi naneyi yedik biz. Bizim karnımız doymaz ki, bu heriflerin karnını doyuralım!» diyerek ilçeli başbaşa vermiş hüngür hüngür ağlamışlardı... Kaymakam kendine bir göz odacık bulmuştu ama, diğer memurlar zelzeleye uğramış felâketzedeler gibi tam altı ay çadırda kalmışlardı. Bereket müteahhitin insan evladı olması, hükümet konağı artıklarıyla hemen konağın arkasına bir yiğit mutfaksız, banyosuz lojmanlar yapması sayesinde idi ki, adamlar göçebe hayatından kurtulmuş, bir odacığa kavuşmuşlardı...

Toplantıda kaymakam:

— Arkadaşlar, dedi, görüyorsunuz ki ilçemiz çok fakir. Günlüğüdür kafamı patlattım, bu ilçe için bir gelir kaynağı bulamadım, tezekten başka... Gerçi çok bol tezek imâl ediyoruz ama, bu imâl ettiğimiz şey, ne Türk piyasasında, ne de Avrupa piyasasında para eder. Olsa olsa her ülke bu metadan birer sandık alarak nümune olsun diye müzesinde saklar ama, bu da bizim karnımızı doyurmaz. Onun için arkadaşlar, geriye bir tek şey kalıyor, o da turizm... İlçeyi turizm yönünden kalındıracağız...

Toplantıda gülüşmeler oldu. Murtaza efendi:

— Beyim yoksa tulislere, bizim tepeden camlı, penceresiz evlerimizi mi tulistik diye göstereceksiniz, yoksa Kınalıdağ yamacına oyulmuş köstebek yuvası gibi evlerimizi mi? diye sordu.

Kaymakam:

— Hiçbirini de değil, dedi. Biz, Yanyat çirkefinden faydalanacağız.

Savcı, kahkahayı bastı:

— Kaymakam bey, yoksa gelen turistleri bu camusların yattığı çirkefin içine mi sokacaksınız? dedi.

— Evet... Ama turistik bir şekilde sokacağız. Arkadaşlar, ben yirmi beş

yıllık kaymakamım... Bu yirmi beş yılda, politik olsun, gayripolitik olsun tam yirmi iki ilçede kaymakamlık yaptım. Bu ilçenin camuslarından güzel camus görmedim kaymakamlık hayatımda...

— Vaaş, dedi celep Zeydo. Eyi ki bi camuslarımız gözeli!

Kaymakam devam etti:

— Baktınız mı siz hiç o camusların gözlerine, ciltlerine, kuyruklarının güzelliğine, adım atışlarının zarıflığına! Her yerde camuslar çirkefe yatarlar ama, bu ilçenin çirkefi başka arkadaşlar! Olsa olsa bura camuslarının böyle güzel olmasını sağlayan tek şey bu çirkeftir... Arkadaşlar, bugünden itibaren Yanyat çirkefinin ismini, Güzellik Suyu olarak değiştiriyorum, var mı buna bir itirazınız?

Kim ne desin? Çirkef yine çirkef olduktan sonra, ister ismi Güzellik suyu olsun, ister filiskin suyu...

— Yalnız arkadaşlar, şimdilik işi gizli tutup etrafa bir şey demeyeceğiz. Önce Güzellik Suyu'nu bir güzel turistik hale sokalım, ondan sonra propagandasına başlarız... Şimdi buyrun doğruca oraya gidelim!

Tüm ilçe memurlarının Yanyat çirkefine gittiğini gören ilçeliler, onların arkasına takılarak konuşmağa başladılar:

— Ula gaymaham beg çirkefe mi yatacak den?

— Yok ula, en şişgoları nufuscudur, bayınmışsa, o bayınmışdır sıcağdan, bunun tümü nufuscunun nasıl çirkefe yatacağını seyretmeye gidiyor, diyorlardı...

Kaymakam:

— Önce arkadaşlar burayı bu çirkeften temizleyeceğiz, dedi. Sonra, pınarın suyunu muntazam oluklarla buraya kadar getirip, bir umumî havuz, birçok da havuzlu aile kabineleri yapacağız. Arkadaşlar, şunu iyi

Plânlar, avuçlarını yalayanlar

- Bu sefer makamıma başkası sulanmasın!
- Ne makamı, açıkla zihniniz bulanmasın?
- Çok kesin karar verdim Mebus, Vekil olmaya,
- Daha çayı görmeden paçalar sıvanmasın!

- Silindir şapkam hazır «Frak» da ısmarladım,
- Damat yokken deli kız allanıp, pullanmasın!

- 69 yaklaştı, biraz hızlanmak gerek,
- Bu hızla ayağına eteğin dolanmasın!

- Yüksek kademedeki ekâbir söz verdiler,
- Diplomat sözüdür o, sonra yalanlanmasın!

- Nalın biri heybemde, üç nalla bir at eksik,
- Aradığın nallarla develer nallanmasın!

- Yükselmek istiyorum, her gün daha yükselmek,
- Çabucak başı dönen yükseğe tırmanmasın!

- Benim bileğim sağlam, çenem de çok kuvvetli,
- Halk yumruğu altında beynin çalkalanmasın!

- En az Hamido kadar ben de kabadayıyım,
- Meydana çıkma âlem başına çullanmasın!

- Hayli küfür bilirim söverim, ana avrat,
- Geri tepen silâhı hiç kimse kullanmasın!

- Bana «Pehlivan» derler, boyum bir elli sekiz,
- Biri kaldırı yerine hiç kimse hallentmesin!

- Kalkanım mâsuniyet, mustam var, piştovum var,
- Öyleyse önergemiz Mecliste oylanmasın!

- İnsanın hevesini kırmak mı senin işin?
- Hayır. Benim tek arzum ahmaklar aldanmasın!

- Bu ahmaklık sıfatı yoksa bana mı râci?
- Başkası da ham hayâl kurup oyalanmasın!

- Bâri hedefe giden plâni sen tarif et;
- Meşruiyeti aşan maksat plânlanmasın!

- Maksat uğrunda tedbir ne olursa mübahdır,
- Ona halk karar verir, dimağın sulanmasın!

Salâhattin KUTLU

bilin ki bütün iş reklâma bakar. Şayet reklâm işini sıkı tutarsak, ilçe iki yıl içerisinde zengin olur çıkar. Şimdi, yarından itibaren çalışmaya başlıyoruz. Herkes paçaları sıvasın!

Tahrirat kâtibi:

— Ya para? dedi.

— Para mı? İlçenin üç eşrafı ne güne duruyor? Yapsınlar tesisleri, yirmi yıllık işletme hakkını onlara vereyim!

Hippi'ler toplatıldı. — Gazeteler —

— Biz Hippi falan değiliz yahu... Türk vatandaşlarıyız!...

Murtaza efendi:

— Aman bey, ya paralarımız küll olursa? dedi.

— Olmaz, ben söz veriyorum, olmaz!

İki gün sonra başlanıldı çalışma... Ama nasıl çalışma? Zaten ilçe de milletin yapacağı hiçbir iş yok ki... Tüm kadınlar, tüm erkekler canla başla giriştiler işe. Bir ay içerisinde büyük havuz tamamlandı, ki, bu havuz umumî olacaktı, girmesi beş bangnot... Bir ay içerisinde de hususî kabineler hazırlandı, ki, bunlara da girmesi yirmibeş bangnot... Ondandır başlanıldı reklâma:

«Kraliçe Kleopatra'nın, Lükres Borgia'nın, Katerina'nın, Teodora'nın güzelliklerinin sebebi anlaşıldı. Çünkü onlar, yıkandıkları suyu Kırılı ilçesindeki Güzellik Suyu'ndan getirtiyorlardı. İşte örnekleri...»

En başta kaymakamın karısının resmi. Baş tarafta üç çocuklu olduktan sonraki hali, yan tarafta da yeni evlendiği zamanki hali. Onun altında tahrirat kâtibinin, onun altında nüfusçunun karılarının resimleri...

«İşte bu kadınlar, Güzellik Suyu'na sadece onbeş gün girerek bu hale geldiler... Bayanlar, kullandığımız kremleri, güzellik losyonlarını, güzellik maskelerini, vitaminleri, masajları, enstitüleri bir yana atarak Kırılı ilçesindeki Güzellik Suyu'na koşun! Bir hafta sonra eşiniz sizi tanıyamayacaktır...»

İlk gelen müşteri, İstanbul sosyetesine mensup ellilik iki dul kadın oldu. İlçeliler, bu iki misafiri kralar gibi karşıladılar. İki hususî kabineye evlerinden yataklar getire-

rek, onları en güzel şekilde ağırladılar.

Arkasından, Ankara sosyetesinin içi geçmiş beş dudu damladı, onları Adana ve İzmir'liler takip ettiler...

İki ay sonra suyun çevresinde çadırlar kurulmaya başladı. İlk turistik lokantayı, ilçenin tek ekmek-helva satıcısı İbrahim, «İbo Restoran» adı altında açtı. Onun arkasından bekçi Ferho, çocuğunu çocuğunu kaynanasının evine göndererek evini «Ferho Pension» olarak isimlendirdi...

Suya, ördek gibi batıp batıp çıkan sosyete kadınları hayatlarından çok memnundular. Birbirlerine iltifatları yağdırıyorlardı:

— Ayol Fifiçim, lâf aramızda ya, o boynunun kırışıklıkları bir bir yok olmağa başladı!

— Ayol ya sen Zizi, neydi o alının üstündeki kırışıklıklar? Düm-düz oluyor şimdi.

— Ayol bu su bir hârika!

— Hârika da nesi ayol, tüm tüylerimi döktü de yumurta gibi oldum!

— Yazalım bizim Suzi'lere!...

— Ben de İreni'ye yazayım!

Her nasılsa yerli turist kadınlarından bir tanesi bir gün yanlışlıkla Güzellik Suyu'nun hemen yanındaki çirkefin içine düşünce, tüm kadınlar onu kıskanarak kendilerini bir bir bu çirkefin içine attılar:

— Ayol bu çamur daha tesirli!

— Hem de nasıl Mimi'ciğim? Ben dört kere daldım çıktım, Allah'a şükür şu göğüslerime bak! Bak ayol, utanma, nasıl dikleşmişler... Yazalım şekerim Zerrin'e, ameliyatlara mameiyatlarla göğsümü dikleştirceğim diye uğraşacağına, gelsin buraya, alsın sekiz on çamur banyosu, olsun göğüsleri genç kız göğsü gibi...

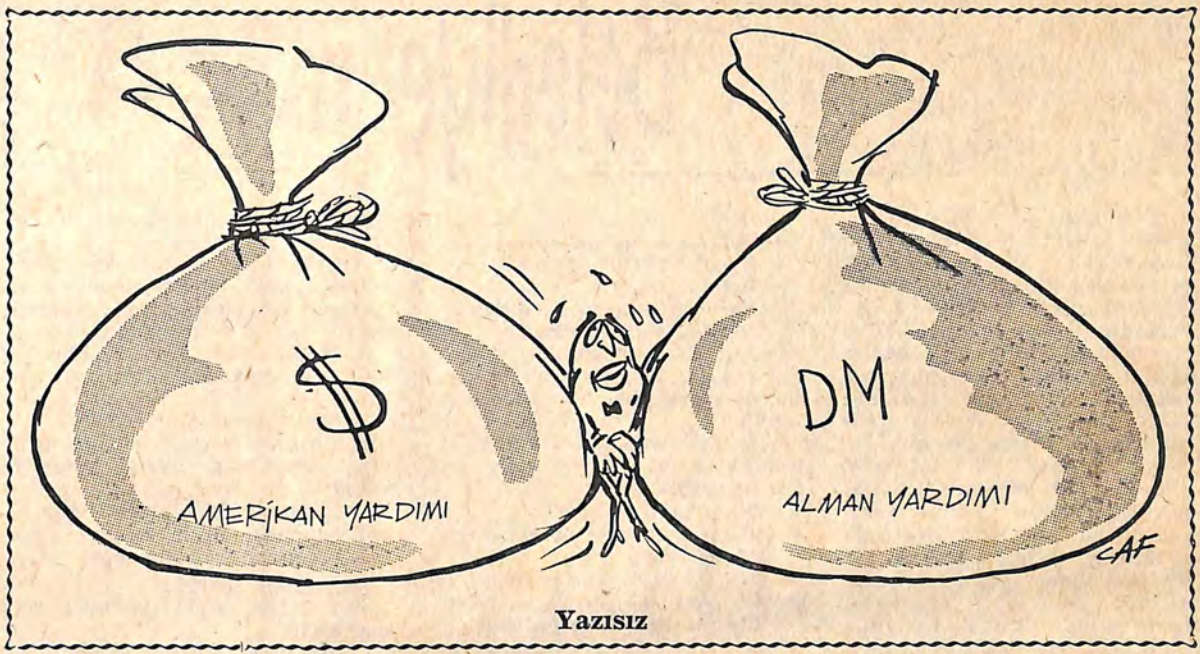
Çok geçmedi, Abdo, varını yoğunu satarak, bir makine alıp, renkli, Türkçe, sinemaskop filmler gösteren, ahırda restore edilme bir sinema kurdu ilçeye. İsmi de Abdo Sineması koydu. Kâzım Çavuş, ilçenin ilk hotelini kurma bahtıyarlığına erişti. Mırmır'ın Murat, bir «Murat Souvenir» açarak, hâtiye eşyaları satmaya başladı. Boncuktan örme yüzükler, kolyeler, cüzdanlar, yılanlar...

İlçeye para su gibi akıyordu. Beş yıl içerisinde ilçenin hem rengi, hem de çehresi değişti. Adım başında bir Motel, bir Kamping, bir Restoran, bir Pansiyon, bir Cafeteria, bir Discotec, bir Disco Kulüp oldu...

İlçeli de sırasıyla, şayak dondan, çulaki şalvara, çulaki şalvardan, fresko pantolona, fresko pantolondan, İngiliz kumaşına terfi etti...

Ama bir tek şey vardı... Ne gelen turistler, ne de ilçeliler bu suyun insanı asla güzelleştirmede hemfikirler... Fakat kadın, dünyanın her yerinde olduğu gibi yine kadındı...

Muzafer İZGÜ

Yazısız

O KULDA fizyoloji dersinde yanlış mı okuttular acaba bize? İnsan kafatasının dışarıdan baskıya uğratılmasıyla beynin çalışmasında hiçbir olumlu gelişme sağlanamayacağına inanırdık.

Oysa sıkımbaş hanımlarımızın bazılarında son zamanlarda görülmeğe başlayan pek verimli zihin açıklığı bu düşünceyi kesinlikle yalanlamakta. Anlaşılan limon gibi insan kafasını da sıkı sıkı suyunu çıkarmak pekâlâ mümkün.

Baksanıza, toplumumuz henüz başörtülü konuşma şampiyonlarımızdan birinin zekâ ve bilgi şûlelerinden kamaşan gözlerini kırptırmaktayken bir yenisi çıktı ortaya; gezip dolaştığı yerlerde tekrarladığı vaazımsı konferans ya da konferansımı vaazlarda çevreye tenezzülen akıl cevherleri saçıyor ki, bu cömertliğin yanında Sultan İbrahim'in balıklara inci dağıtımı hiç kalır.

Gerçi ileri sürdüğü görüşlerin temelinde bir yenilik bulunmadığı iddia edilebilir. Hani bir kaç yıldan beri seksen sekiz propaganda kanalıyla yurt yüzüne yayılan bir öğüt var:

— Kanaatkâr olun! Bugün aç yatsanız da yarın ne yiyeceğinizi düşünmeyin. Öyle şeyler düşünmek isyankârlıktır. Bu dünyada yarın ne yiyeceğini düşünenler ölünce cehennem e yanacaklar, falan filân...

İşte bu bacımızın görüşlerinin de o temel öğüt paralelinde bir ninni olduğu sanılabilir. Ancak kendisine haksızlık etmemek gerek:

Yeni sıkımbaş düşünürümüz o çeşit metafizik martavallar gevelemekten çok öteye giderek görüşlerini bu dünyayı ilgilendiren sosyal ve ekonomik iddialarla destekliyor. Denilebilir ki mantıkî sonuçlarına vardırırsa ekonomi bilimini kökünden

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SIKTIKÇA...

✱

sarsabilecek yeni bir teori atıyor ortaya.

Bu dünya çapındaki görüş yeniliinin özetini kendi ağzından dinleyin:

— Hristiyan âleminde maddi rahat içinde olan kadının çamaşır, yelek derdi yoktur. Bütün konforu ve hayatının bir gün sona ereceğini bilmektedir. Mânevî huzur onarda olmadığından mezardan korkmaktadır. Zengin Hristiyanlarda aıkma tadı bile yoktur. Fakir bir insanın yediği ekmeğin tadını bir düştün. Onbin liralık bir kürkten zevk almayan Batılı kadının yanına, aldığı basma elbisenin sevinci içindeki kadını düşünün. Bu ülkelerde zenginlik yüzünden kalb ve sinir hastalıkları artıyor, aile hayatı bozuluyor... Nihayet komünizm denilen günah çocuğu doğuyor...

Gördünüz mü parlak buluşu? Bir taşla yarım düzine devekuşu vurmak diye buna derler işte!

Hem hepimizi mânevî huzura kavuşturacak, hem aile düzensizliklerini önleyecek, hem her şeyden daha çok zevk almamızı sağlayacak, hem bütün kadınları süt dökmüş kediye döndürecek, hem kalb ve sinir hastalıklarını giderecek, hem de komünizm denilen veledi zinanın doğumunu engellemek için tıkaçlık edecek formül gayet basit:

Dağı ayağımıza getiremediğimize göre biz dağa gideceğiz. Mademki

durumumuzu düzeltemiyoruz, durumumuzdaki bozukluğu sevmeyi öğrenceğiz.

Kürke kanıksamış zenginlerin can sıkıntılarında korunmak için basma elbiseden şaşmayacağız, yoksulluğu seveceğiz.

Kuru ekmeğin her zaman tadına varabilmek için açlığı seveceğiz.

Hattâ mânevî huzurumuzdan olmamak için mezarı seveceğiz.

Bütün milletleri bu felsefenin yüksek seviyesine getirip kanaatkârlık uykusuna yatırabilsek ne rahat ederiz, bir düşünsenize.

Hem verim, tüketim, üretim, ihracat, döviz möviz konularını başımıza belâ eden kalkınma yarışından kurtuluruz, hem de bir anda yeryüzünün en geri ülkelerinden biri damgasından sıyrılıp «Dünyanın en mânevî huzurlu memleketi» pâyesine kavuşuveririz.

Ondan sonra ne hesap, ne kitap... Ne iktidar çekilmesi, ne maliye tenkidi... Dünya dertleriyle uğraşmaya lütfen razı olan efendilerimiz diledikleri konularla boğuşadursunlar, biz milletçe çalışmaktan artakalan vaktimizi mezar taşları arasında basmalar içinde eklemek kemirerek geçirir ve mânevî huzurumuzun tadını doya doya çıkarırız...

Kafa çemberlerini daralttıkça ağızlarından böyle nurlu buluşlar fışkıran sıkımbaşlarımızdan rica ederiz: Aman başörtülerinin düğümlerini biraz daha sıkınsınlar!

Yalnız bir noktaya aklımız takıldı. Uyuşturucu madde alışkanlığını yadıkları gerekçesiyle Bitnik'leri ne diye sınır dışı ediyoruz?

Çeşit çeşit uyuşturucu zehir üretiminin bir numaralı millî sanayimiz haline gelmekte olduğunun farkında değil miyiz?

Refik ERDURAN

Ecevit, «İktisadî buhran var» dedi. — Gazeteler —

Belediye maça gitti

ADNAN VELİ

Y EDİ aydan beri, Belediye Hesap İşleri Müdürlüğü, İmar Müdürlüğü, Plânlama Müdürlüğü, Belediye Başkan Yardımcılığı, Sağlık Müdürlüğü, Emlâk ve İstimlak Müdürlüğü, Fen İşleri Müdürlüğü arasında gidip gelen Bahtiye Canbazgil, Belediye her uğrayışında asansöre binmekten korktuğu için daima merdivenden inip çıkardı. Mutfağının duvarı çatlamış, bunu tamir ettirmek için belediyeden ruhsat çıkarmak gerekmiş, ruhsat muamelesini yaptırıp harcını yatırmış, sonradan altmışyedi lira fazla harç alındığı anlaşılmış, şimdi bu parayı yedi aydan beri geri almaya çalışıyordu.

Merdivenleri, dizlerini tuta tuta çıktı. Üçüncü kata gelince koridor-da, elindeki si'rahiyi ağzına dikmiş, su için odacı Kâzım'a sokuldu:

— Oğlum, Necabettin beyin odası hangisi? diye sordu.

— En nihayet, soldan ikinci oda.

Kadın, iki büklüm, oraya doğru yürüdü. Oda kapısı aralıktı. En dip-teki masada gençten bir hanım me-mur oturmuş rujunu tazeliyordu. Kadın, kapıyı aralayıp içeriye gir-di. Ona doğru yürüdü:

— Hanım kızım, dedi. Necabettin bey yok mu?

— Ne yapacaksınız Necabettin be-yi?

— Harç fazlasını almaya gelmiş-tim de.

— Harç fazlaları bugün ödenmez.

— Ama bana, perşembe günü gel demiştin de...

— Perşembe demez... Sen yanlış anlamışsındır.

— Yanlış anlar muyum a evlâdım? Harç fazlasının lâfı oldu muydu, ku-lağımı sekiz açıyorum vallahi...

— Perşembe günleri ödenmez de-dim ya.

— Niye öyleyse bana, «perşembe-ye gel» dedi?

— Dememiştir.

— Dedi.
— Dediye kendisine sorarsın.
— Kendisi nerede şimdi?
— Kendisi mi?
— Necabettin beyin kendisi ya...
— Kendisi yok burada.
— İyi ama, nerede?
— Amaaan hanım teyze!... Ne ka-dar da meraklısın. Yok burada di-yorum.

— Ben de sana «Nereye gitti» di-yorum. Nereye gittiyse, gidip ora-dan bulayım.

— Maça gitti.

— Bu maç dediğin uzakta mı?

— Mecidiyeköyü'nde...

— Hay Allah iyiliğini versin!... Yâ-rabbim, şimdi ne yapacağım ben?

— Hanım teyze, harç fazlaları per-şembe günleri ödenmez. Onun için, kendisi burada olsa bile bir şey ya-pamazdı.

— Ama bana «Perşembeye muhak-kak veririm» diyerekten kayınvalde-sinin başı üstüne yemin etmişti.

— Öyleyse, bitişik odada Rama-zan bey var, ona git, derdini anlat.

Necabettin bey olmadığı zamanlar, onun işlerine Ramazan bey bakar.

— Allaha emanet ol evlâdım.

Bahtiye Canbazgil, iki büklüm, ö-teki odaya geçti. İçerde yaşlıca bir memur kalamazonun üstüne eğilmiş, kayıt yapıyordu.

Kadın:
— Affedersin efendi oğlum! dedi. Ramazan bey burada yok mu?

Adam, başını kaldırmadan cevap verdi:

— Yok... Ne yapacaksın?

— Harç fazlasını almaya gelmiş-tim de...

— Harç fazlasına Ramazan bey karışmaz.

— Karışmış. Necabettin bey ol-mayınca, Ramazan bey karışmış.

— Haa, onu bilemem. Ama Rama-zan bey şimdi burada yok.

— Nereye gitti dersin acaba?

— Maça gitti.

— Vah vah... Zaar bugün gelmez artık?

— Gelmez ya... Gelmez ama, o ol-mayınca, onun işlerine, müdür mu-avininin yanındaki odada oturan Şevket bey bakar istersen bir sor.

— Hangi odada dedin evlâdım?...

— Dışarı çık, sol koldan say, ü-çüncü oda...

— Allaha emanet ol evlâdım.

Bahtiye Canbazgil, adamın tarif ettiği odaya gitti. İçeride kimseler yoktu. Biraz önce, ağzına si'rahiyi dikmiş olan odacı, yangın kovaları-nın yanındaki bir iskemleye otur-muş, burnunu karıştırıyordu.

Kadın, ona sokuldu:

— Evlâdım, burada kimseler yok mu? dedi.

— Sen kimi arıyorsun valde?

— Şevket beyi arıyorum.

— Yok burada.

— Nereye gitti acaba?

— Sen uyuyorsun galiba valde. Bugün günlerden perşembe...

— Hah, işte ben de perşembe di-ye geldim.

— Ama bugün Şevket bey maça gitti.

— Vah vah... Şimdi benim işimi kim görecektir öyleyse?

— Senin ne işin olduğunu bilmi-yorum ama, Şevket bey burada ol-madığı vakitler, onun işine, evrak kalemindeki odada Pertev bey ba-kar. Git derdini Pertev beye anlat.

Bahtiye hanım, odacının tarif et-tiği odaya gitti. İçerde yaşlıca bir kadın, gençten bir memurun kahve falına bakıyordu. Bahtiye hanım:

— Oğlum! Pertev bey burada yok mu? dedi.

— Yok...

— Nerede acaba?

— Maça gitti.

— Eyvah!... Gördün mü şu başı-ma gelenleri?

— Ne oldu valide?

— Evlâdım, bugün harç fazlasını

iaide edeceklerdi. Onu almaya gel-miştim de...

— Harç fazlalarına Pertev bey ka-rışmaz.

— Peki, bu işe eninde sonunda kim karışır?

— Valla, sen şunun bunun lâfına bakma... Bu işe, Belediye Başkan Yardımcısı karışır. Ona buna gide-ceğine doğrudan doğruya Belediye Başkan Yardımcısına derdini anlat...

— Başkan Yardımcısı nerede bu-lunur evlâdım?

— Bir merdiven aşağıya in, odacı-ya sor.

— Allaha emanet ol evlâdım.

Kadın, yine iki büklüm, merdi-venleri indi. Başkan Yardımcısının odasını sordu. Gösterilen kapının ö-nünde başka bir odacı, ellerini ar-kasına kavuşturmuş, azametle gelip geçene bakıyordu. Bahtiye hanım o-na sokuldu:

— Evlâdım, Başkan Yardımcısı bey odasında mı? dedi.

Odacının halinden, partili olduğu anlaşıyordu. Asık bir suratla, baş-ka tarafa bakarak cevap verdi:

— Yok...

— Nereye gitti acaba?

— Niye sordun?

— Harç fazlasını almaya gelmiş-tim de...

— Yarın gel...

— Ama bana «Perşembe günün gel» demişlerdi de...

— Reis Muavini bey bugün yok.

— Anladık ama, gelmez mi acaba?

— Maça gitti, gelmez...

Bahtiye hanımın canına tak de-miştin. Biraz öfkeli:

— Oğlum baksana buraya, dedi. Ne maçıymış bu?

— Fenarin maçı...

— Bunun yeri neresi acaba?

— Mecidiyeköyü'nde yeni yapılan stadyum yok mu?...

— Hani top oynadıkları yeri mi diyorsun?

— Hah işte, orası...

— Hay Allah senden razı olsun ev-lâdım. Zaar maç günleri, Belediye Mecidiyeköyü'nde çalışıyor.

Adam ses çıkarmadı. Kadın da is-ter istemez yürüdü. Sarahaneba-sı'ndan bir otobüse binerek doğru Mecidiyeköyü'ne, maça gitti.

O gün gazetelere verilen belediye bülteni Şişli meydanına kaç kilo mı-cırla, kaç kilo asfalt döküldüğünü haber veriyordu.

Adnan VELİ

✱

Var mı, yok mu?

Evlerinin önünden geçen sokağın bozukluğuna kızan bir vatandaş al-mış eline kalemi, günlük gazeteler-den birinin okuyuculara ayrılan kö-şesine yazmış aklına geleni. Beled-iye Reisine hitaben soruyor: «Atabey var mı, yok mu?»

Cevap vermek bize düşmez ama, hemşehrımızı yalnız bırakmamak i-çin derdine biz de katılalım:

— Atabey var mı, yok mu?

— Var her halde.

— Belediye var mı, yok mu?

— Kendini bilmiyoruz ama, sara-yı var.

— Bu belediyenin bir bütçesi var mı, yok mu?

— Olması gerekir.

— Şehrin cadde ve sokaklarını o-narmak için ayrılmış bir fon var mı, yok mu?

— Olmaz olur mu, elbette var.

— Peki, bozuk yolları neden onar-mazlar?

— Fon var ama, para yok ki a bî-rader!

Baltalara veda!

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ...

Kahrolsun emperyalizm!

A SFALTIN üstünde, bir yazı ustasının fırçasından çıkmış iki kelime:

Kahrolsun emperyalizm!

Birinci Dünya Savaşı emperyalistlerinin lokma lokma bölüştüğü Türkiye'de bu çığılı tek-
rarlamıyacak ağız yoktu:

Kahrolsun emperyalizm!

Üstünden kırk üç yıl geçmiş bu süngü yarası, hâlâ zaman zaman sızlar. Her Türk evinde, o kap-kara günlerin ya bir şehidi vardır, ya bir gazisi...

Kahrolsun emperyalizm!

Mustafa Kemal mucizesi, yalnız Türkiye'yi kurtarmamıştır. Bütün esir milletler, eski emperyalistlerin hürriyetlerine vurdukları zincirleri, ondan aldıkları hızla kırdılar. Anadolu ihtilâli ile yeni bir anlayış doğdu yeryüzünde: İngiltere, Fransa, İtalya nice irili ufaklı Avrupa devletleri, sömürgelerinden ayrıldılar. Hür dünyaya, özgür insanlığa, en son, en güzel, en şerefli örneğini, Cezayir'de, generâl De Gaulle verdi bunun!

Birinci Dünya Savaşından sonra, meşalesini bizim yakıp bizim zafere götürdüğümüz bu akım, İkinci Dünya Savaşından sonra, yeni ve barbar bir emperyalizmin doğmasını önleyememiştir.

Yirmi yıldan beri, kimlikleri kızıl bir cehennemde kül olmuş devletler var: Estonya'lar, Letonya'lar, Litvanya'lar ve kurtuluşunu, Türk atlarının Vistül kıyısından su içeceği günün efsanesine bağlayan Polonya'lılar!

Asfaltlarımıza bir yazı ustasının çizdiği iki kelimeyi, bir daha haykıralım:

Kahrolsun emperyalizm!

Yalnız bu kadar mı?... Almanya'nın yarısı nerede?... O, İngiliz ve Amerikan uçaklarının korkunç ateşi ile yere serildikten sonra, yirmi yıl içinde, kültürü ile, sanatı ile, sanayii ile eskisinden güçlü yeni bir vatan yaratmış Almanya'nın yarısı?... İnsan şerefini, insan gururunu, insan özgürlüğünü kendi bölümü dışında bırakan utanç duvarının yarım Berlin'i?...

İçimde bir değil, bin ağız birden bağıyor:

Kahrolsun emperyalizm!

Ya o bolluk dünyası, şakrak Romanya?... Ya o küçük Paris Bükreş?... Ya o insanı açlık nedir, yoksulluk nedir bilmemiş, çalışkan komşumuz Bulgaristan?... Ekeceği tohumdan atacağı temele, okuyacağı gazeteden yazacağı kitaba kadar Moskova fermanı bekleyen bu dünkü mutlu dünyalar?...

Gençlerimiz yerden göğe haklıdır. Var olsun o fırçaları tutan eller. Ben de onların alev alev coşkunluklarından aldığım hızla kalemimi, ucunu kırarcasına kâğıda basarak gıcırdatıyorum:

Kahrolsun emperyalizm!

Saydıklarımla bitti mi sanırsınız bu trajedi?... Ya bombalara karşı yumrukların, tanklara karşı kaburga kemiklerinin çarpıştığı Macar ihtilâli?... Ya onbinlerce gencin altın kanı içinde boğulan hürriyet aşkı?... İstiklâl aşkı?...

Bütün devrimleri, bütün özgürlükleri atasından emanet almış, uygar Türk gençliği, uyanık Türk gençliği, kendi elindeki meşaleyi üfleyen böyle bir uğursuz fırtına önünde nasıl susar?...

Kaldırımlara çizilen o iki kelimeyi, bir masal devi gücü ile asfalttan söküp yıldızlara doğru yükselterek yeri göğü çınlatsam yeridir:

Kahrolsun emperyalizm!

Bunlar, bu saydıklarımla, yeni emperyalizmin çizmesinden, süngüsünden, tankından kurtulamayan coğrafya kurbanlarıdır.

Ya kurtulanlar?... Ya sınır ötesinde coğrafya güveni içinde yaşayanlar?... Onlar bağımsızlıklarından, özgürlüklerinden eminler mi?...

Kızıl emperyalizm, alevden ağını, kıtalar aşan atlet bir örümcek hüneri ile Afrika ormanlarında bile örüyor...

Küba, göz açıp kapayıncaya kadar yeni emperyalizmin Atlantikte iskelesi oldu. Kore'de, bizim kanımızla destanlaşan demokratlar ordusu hâlâ hürriyet savaşı veriyor.

Kahrolsun emperyalizm!

Taşa, toprağa, asfalta bu çığılı kopartan yiğit eller dert görmesin!

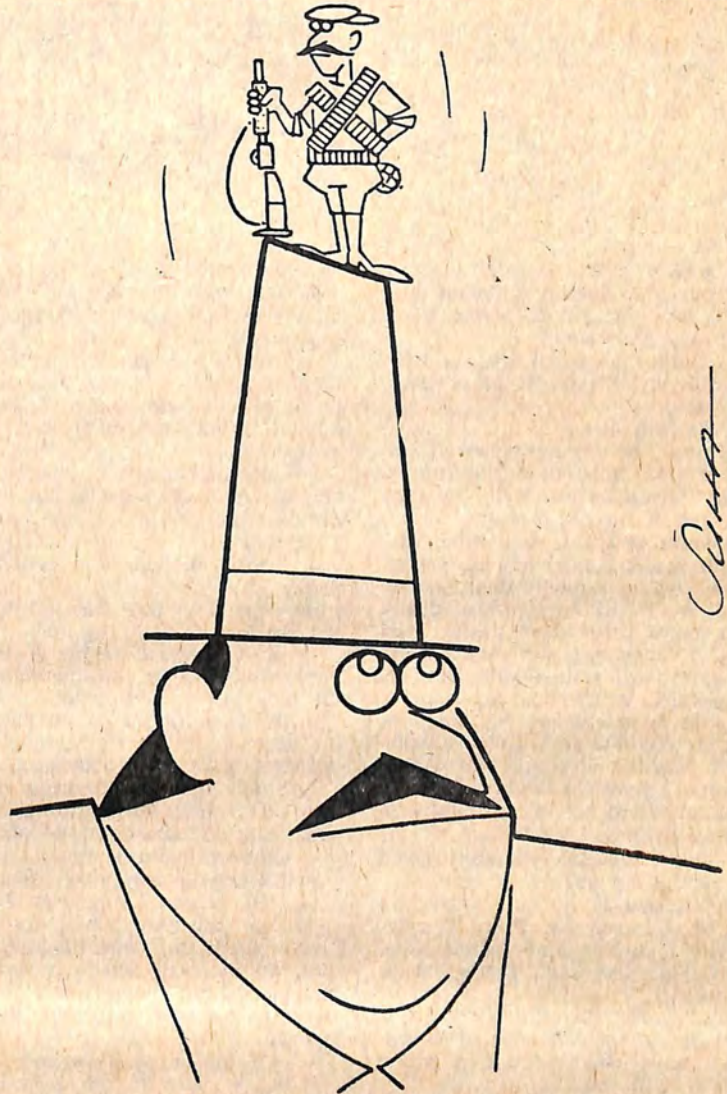
Bu kurtuluş çığılını, yarın, Fırat'ın diyarında Ehlamlara yazılmış görmeyi, Cami-ül Ezher'in satılmış fetvacılarından başka hangi Arap istermez?

Hangi Romen, duvarlarda bu iki kelimeyi okuyunca, Bükreş sokaklarını bir festival neşesi ile çınlatmaz?

Ya kendi vatani içinde vatan hasreti çekenler?... Ya Doğu Berlin'den Batı Berlin'e yalnız utanç duvarını değil, ölüm tuzağını da aşarak kaçanlar?...

Yeraltı dünyasında, cehennem suçlularının, ateş çemberlerini atlayarak, zebani kargıları önünde cennete kaçmaları bile böyle sine korkunç, böylesine akıl durdurucu bir macera olamaz!

Azerbaycan'ları, Türkistan'ları,

Hamido yine dağa çıktı. — Gazeteler —

Kırım'ları yazmaya kalemimin dili varmıyor... Bunlar, bu sütunların daracık nefes borularına sığacak çığılıklar değildir!

Anneler!... Kızlarınızın baş yaptıklarına bu iki kelimeyi kendi sıcak ellerinizle işleyiniz:

Kahrolsun emperyalizm!

Çocuk başları hep onun üstünde en mutlu rüyalarını görüp uyusunlar...

Babalar!... Oğullarınızın kitap kapaklarına, defter kapaklarına bu iki kelimeyi kendi ellerinizle yazınız:

Kahrolsun emperyalizm!

Çocuk gönülleri, her açışta, sizden aldıkları bu öğütte dolsun... Öğretmenler!... Çocuklarımızın anneleri kadar anne, çocuklarımızın babaları kadar baba öğretmenler!... Her dersiniz, yeni emperyalizmi lânetlemekle başlasın, lânetlemekle bitsin:

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun emperyalizm!

Gençler!... Hepinizin beşiği Atatürk Türkiye'sinde sallandı. Hepiniz, törenlerde «Varlığım, Türk varlığına armağan olsun» diye and içtiniz!... Hepiniz bir kutsal mirasın sahipleri, bekçileri, koruyucularısınız!

Mustafa Kemal, Türkiye Cumhuriyetini kurduğu gün doğanlar! Bugün 42 yaşındasınız!

Mustafa Kemal, öldüğü gün doğanlar! Bugün 27 yaşındasınız!

Hiçbir şeytan sizi birbirinizden ayıramaz, sizi birbirinizden uzaklaştıramaz.

Ne sağ, ne sol... Hepiniz onun, O tek adamın açtığı mutlu yol üstündesiniz ve hepimiz tek düşmana karşı, bağımsızlığımızın, özgürlüğümüzün, mutluluğumuzun savunucularısınız:

Kahrolsun emperyalizm!

Yusuf Ziya ORTAÇ

21 Temmuz 1965

— Bir dostluk kaldı bey baba!... Meydanını da sen uydurursun artık!...

Şüpheli bir ölüm...

Vedat SAYGEL

BEMBEYAZ gömleğini sırtına geçiren doktor çantasını açarken, ağlamaktan gözleri kızarmış olan genç kadını:

— Öldü! diye hıçkırdı. Oysa aslanlar gibiydi... Hiçbir yerinden şikâyeti yoktu.

Orta yaşlı biri:

— Rica ederim kesin sesinizi! diye susturdu genç kadını. Merhumun ölüp ölmediğine siz değil, tıp karar verecektir! Buyrun doktor!

Savcısı, doktoru, bilirkişisi, sivil polisi ve merhumun kızı ile damadı olmak üzere, daracık odada yedi kişiydiler. Hepsi birbirinden düşünce, hepsi birbirinden üzgün yedi kişi... Bunca üzüntünün arasında yırtık çorapları, yamalı pantolonu, eski gömleği, gülen yüzü, mutlu bakışları ile dikkati çeken tek neşeli kişi, merhumdu! Dirseğini, yanlamasına uzandığı divana, başını eline dayamış, gelenlere «Ben öldüm kurtuldum, şimdi siz uğraşın bakalım» der gibi hali vardı.

Dinleme cihazını mevtanın göğsüne yerleştiren doktor:

— İnanmakta güçlük çekiyor insan, diye mırıldandı. Fıkır fıkır hayat dolu görünmesine rağmen maa- lesef, kalb her türlü faaliyetini tatil etmiş!

Çevresindekilere bir süre de okunmayan reçeteler gibi anlaşılmayan sözlerle bilgi verdikten sonra, kapattı çantasını.

Bilgisine pek güvenildiği için her türlü olayda fikri sorulan bilirkişi:

— Efendim, ticarî alanda iflâs durumunu olmadan her türlü faaliyeti tatil fiiline «Lokavt» denir ki, bu da şüphesiz İş Kanunu kapsamına girer ve sonucu İş Mahkemeleri tâyin eder. Tabii işverenle ilgili bir durumdur bu. Yoo... Merhum işveren değil de bir işçi ise, her türlü faaliyeti tatil fiili, yine aynı kanuna göre «Grev» diye adlandırılır. Bilindiği gibi grevler de iki kısma ayrılır. Kanunî grevler ve kanuna aykırı grevler.

Görevlilerden biri:

— Bu söylediklerinizin merhumun vefatı ile ilgili tarafı var mı? diye sordu.

— Elbette var efendim. Vefatının iktisadî nedenlere bağlılık derecesini bulmamız bakımından, önce bu konuyu aydınlatmamız yerinde olur sanıyorum.

— Öldüğü tibben kesinleştiyse, soruşturmaya baştan başlayalım, dedi bir başkası.

Doktor:

— Ölmüş olduğu bir gerçektir, dedi.

Bilirkişi de doktorun görüşüne katıldı:

— Evet, dedi. Geldiğimiz sırada yaşasa bile, işe el koyduğumuzdan bu yana mutlak ölmüştür!

Çantasından defter kalem çıkaran bir görevli, hıçkırıklarını güçlükle ölemeye çalışan genç kadına:

— Şimdi ne sorarsam, onun cevabını verin, dedi. Babanızın vefat ettiğini saat kaç sıralarında anladınız?

— Gece yatmamıza yakın...

— Siz nerede ve ne yapıyordunuz?

— Aynı odanın içindeydik. Zaten topu topu bir göz odamız var. Ben yırtılmışlarımızı, sökülmüşlerimizi dikiyordum; eşin nereye ne vermemiz gerektiğini hesaplıyordu, babacığım da uzandığı yerden bize bakıyordu.

— Peki, neden öldü dersiniz?

— Sebep yoktu ki... Eceliyle öldü! Elindeki deftere bir şeyler not eden adam:

— Eceliyle ölmüş! diye homurdanarak kalktı yerinden. Günümüzde her ölümün mutlak bir sebebi vardır. Kişinin eceliyle ölmesi mümkün mü efendim?

Sinirlenen görevliyi yatıştırmaya çalışan bilirkişi:

— Halkımızın eksik taraflarından biri de bu, dedi. Öldür Allah meselenin doğrusunu söylemezler!

Sonra kadına döndü:

— Çekinmeyin, rahat konuşun... Gizleyeceğiniz her gerçek, görevli-

rin işini geciktirmekten başka bir şeye yaramaz. Hamdolsun memleketimizde çeşit çeşit ölüm sebebi var değil mi? İnsan yediği yemekten zehirlenir, tatlıdan, dondurmadan zehirlenir, ölü! İçtiği sudan mikrop kapar, ölü! Bir kazaya kurban gider, ölü! Bir serseri kurşuna hedef olur, ölü! Ama hiç kimse durup dururken eceliyle ölmez!

Ankara yakınlarında meydana gelen bir trafik kazasında 11 kişinin öldüğünü, 23 kişinin de yaralandığını hatırlatan bir başkası:

— Bunlar da insan, dedi. Eceliyle ölmesini bilmezler miydi?

Merhumu tekrar iyiden iyiye muayene eden doktor:

— Hiçbir yerinde ezik, çizik, yara, bere yok, dedi.

— Zaten şüpheleri toplayan da bu değil mi? Ne yara almış, ne kaza'ya uğramış... Sapsağlam bir şekilde rahmetlik olmuş!

Defterini yeniden dizine dayayıp, genç kadına sordu:

— Bir iş rekabeti yüzünden canına kastedilmiş olamaz mı?

— İşsizdi.

— Umutsuzluğa kapılıp intihar etmiş olamaz mı?

Kadın, gözyaşları arasında cevap verdi:

— Yamındaydık ayol, bir dakika yalnız kalmadı ki...

— İnsan kafasına koydu mu, kaş-la göz arasında yapar!

— İntihar etmesi için sebep yoktu ki...

— Neden olmasın? Bir kere işi gü-ü yok. İkincisi, şu koskoca şehirde aşayabilmek için hiçbir garantisi yok. Üçüncüsü, iş bulma, para kazanma, kimseye yük olmadan yaşama umudu yok. Daha ne istiyorsunuz yâni? Hafızanızı şöyle bir yok-ayın bakalım. Sabah kaçta kalktı?

— Her günkü gibi... Sabah yedi, edibucuk sıralarında...

— Siz mi uyandırdınız?

— Hayır, bizde kimse kimseyi uyandırmaz. Hepimiz sebze- nin ba-

ğırmasıyla fırlarız yataklarımızdan! Uykusu ağır olup da sebze- ciyi duy- mayanları, suçu uyandırır!

— Bir yürek çarpıntısıyla fırladı- nız yataktan...

— Evet.

Beş görevli, «İpucu yakaladık» gi- bilerden birbirlerine bakıp gülüm- sediler.

— Sonra?...

— Sonra komşudan gazeteleri is- tedi.

— Demek politikayla da ilgisi var- dı merhumun?

— Siyasî bir eğilimi olmamakla beraber, günlük olayları yakından izlerdi.

— Hangi gazeteleri okurdu?

— Bütün gazeteleri alır bizim komşu...

Sivil polislerden biri, ifade alanın kulağına fısıldadı:

— Siyasî sebeplerden de ölmüş o- labilir!

Kadına sordu:

— O gazeteleri görebilir miydi?

— Hiçbir şeye dokunmadık, dedi kadın. İşte hepsi yattığı divanın üs- tünde...

Gazeteleri önüne seren memur, kulaklarına kadar kızardı. Haberle- riyle, makaleleriyle, fıkralarıyla ki- mi muhalefete sövüyor, kimi muha- lefeti övüyordu. Kimi protesto mi- tingi yapanları destekliyordu, kimi lânetliyordu. Basit bir trafik kaza- sına ait haberde bile rakamlar bir- birinin tutmuyordu.

Memurun kızırdığını gören kadın:

— Rahmetli, gazeteleri her eline alısta sizin kızırdığınız gibi kızarır, anlaşılmayan bir şeyler mırıldanı- rı, dedi. Yine öyle oldu. Tır tır tit- reyerek, attı gazeteleri elinden, rad- yoyu açtı.

Gazeteleri inceleyen memur:

— Yaa, vah vah... Duydunuz mu, radyoyu da açmış, diye uyardı ar- kadaşlarını.

Not alan sordu:

— Konuşma mı, yoksa bir müzik programı mı vardı radyoda?

— Hatırlamıyorum, dedi kadın. E- vi derleyip toparlamakla meşgul ol- duğumdan, hangi programı dinledi- ğini bilmiyorum.

— Neyse, insanın canından bezme- si için radyonun müzik yayını yap- ması şart değil. Başka hatırladıklarınız?

— Radyoyu kapattığımda anlaşıl- mayan, acayip bir şeyler mırıldanı- yordu. «Bir traş olayım» deyip mus- luğa uzandı, sular akıyor!

— Suların akmadığını görünce ne yaptı?

— Her zaman küfür ederdi, bu se- fer gülmüştü. Traş tasına gecedem topladığım sudan koyup, verdim. I- sıtmaya gitti, havaga'ı yok!

— Kızdı mı?

— Her zaman kızardı ama, sade- ce güldü. Sonra yanıma gelip, «Bu- ğün oburluğum tuttu» dedi. «Cam- neler istiyor, bir bilsen...» Halinde bir anormallik gören eşim, «Duru- munu hiç iyi görmüyorum» dedi. «Canı ne istiyorsa yap. Allah koru- sun bir şeyler olursa, içimizde dert kahr sonra.» Bütün istediklerini yaptım, âfiyetle yedi. Yemekten son- ra da divana uzandı, sabah bıraktı- ğı gazeteleri yeniden eline aldı.

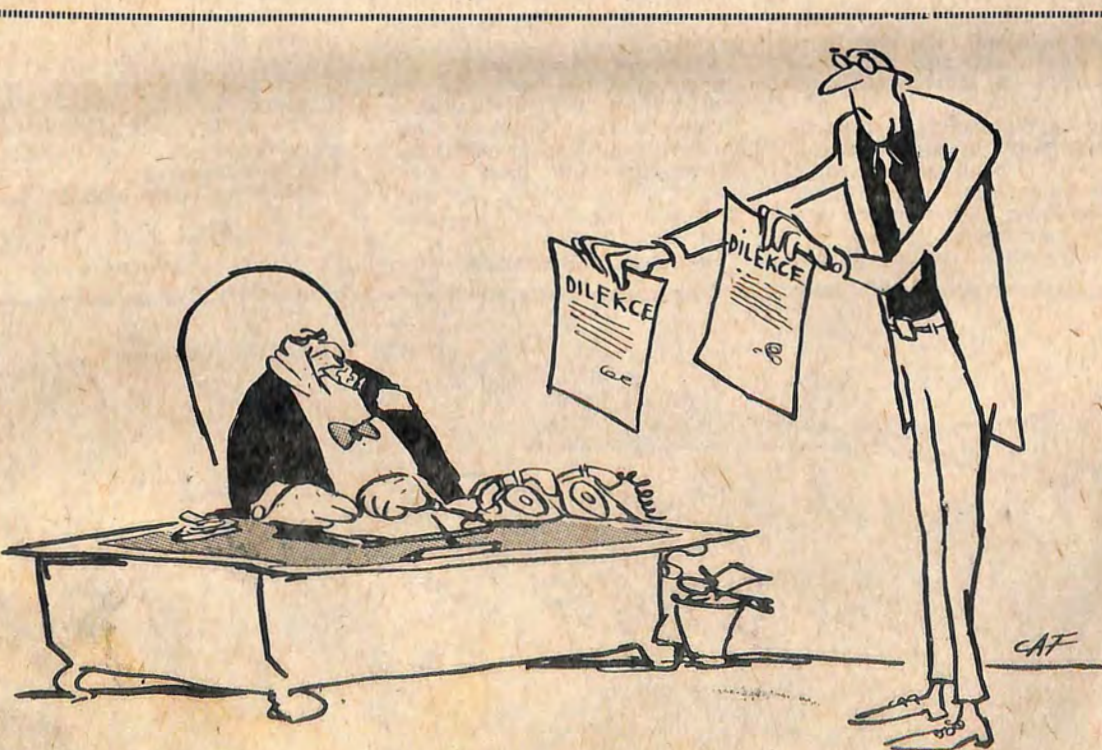
İfade alan görevli:

— Anlaşıldı, dedi. Ölmeye karar vermek için gazeteleri okuyup rad- yo dinlemek; intihar etmek için de bu pahalılığa eti ile, sebze- si, mey- vası ile şöyle tika basa karın doyur- mak yeter de artar bile!

Sonra çevresindekilere dönüp:

— Gidelim, dedi. Asabi bir kriz sonucu kimseye çaktırmadan canına kıymış zavallı!

Vedat SAYGEL

— Bu dilekçem, bu da dilekçemin kabulü için dilekçe!..

PAZARTESİ

Komşu kapısı

Londra'lı altı büyükkanne kocaları na rest çekerek, Avustralya'daki torunlarını görmek için yollara düşmüşler.

Avustralya dediğimiz kaç adımlık yer ki? Günümüzde, komşu kapısı... Gitmek için ne uzun boylu hazırlık, ne hesap kitap ister. Kişinin, çevresindekilere rest çekmesi yeter! Bu sebeple işçisi gidiyor, çiftçisi gidiyor, madencisi gidiyor. Varsın bir kaç tane de büyükkanne bulunsun aralarında... Ama torun görmeye gidenlerle, iş bulmaya gidenlerin niyetleri ayrılmış. Eee, o kadar fark olacak elbet. Kiminin maksadı dünya gözü ile uzaktaki yakınlarını görmek; kişinininki yakınlarından uzaklaşmak pahasına, biraz dünyalık yapıp gelmek.

SALI

Breh breh!

Sonora buğdayı aleyhinde konuşmuşu için Amerika'lara hakaret etmiş sayılan bir vatandaş tutuklanmış.

Oh olmuş hınzıra! Bre namussuz söz ve düşünce özgürlüğünden yararlanıp, bir buğdaya nasıl hakaret edersin?

«Sonora buğdayı kötü» demek, üreticisi Meksika'ya hakaret etmektir. Meksika'ya hakaret etmek, koskoca Amerika kıtasındaki bütün ülkelere hakaret etmektir. O ülkelere hakaret etmek, ilişki kurdıkları diğer kıtalardaki ülkelere hakaret etmektir.

İş buraya varınca buğday hakkındaki düşüncelerine «tenkit» değil, olsa olsa namı hesabımıza bütün dünyaya savaş ilân etmek denir!

ÇARŞAMBA

Zahmete değer miydi?

Pinekleyip duran dervişe:
— Yahu, demişler, tembel tembeler oturacağına, bir iş bulup çalışsan!
Erenler düşünceli düşünceli sormuş:

— Diyelim bir iş bulup çalıştım. Sonra ne olacak?
— Ne olacağı var mı birader?... Kabiliyetine bağlı... İşçi olarak girdiğin yerde zamanla usta olursun.
— Sonra?...
— Ustabası olursun.
— Olduk diyelim. Sonra?...
— Para biriktirir patron olursun.
— Eee, sonra?...
— Arazî sahibi olursun, fabrikatör olursun, kısacası zengin olursun.
— Diyelim dünya benim oldu... Sonra ne olacak?

Usanan adamcağız dudak büküp:
— Hiiiç... deyince erenler gültim semiş:

— Ben şimdiden hiç'im!
Hamido'nun, akrabalarını da yanına alarak yeniden dağa çıktığını gazetelerde okurken hatırladık fıkrayı.

«Kanundan kaçılmaz» diyerek teslim oldu.

Devlet adamlarıyla el sıkışıp demeciler vererek meşhur oldu.

Bir süre yattığı Siirt Cezaevinde dokumacılığı öğrenip usta oldu.

Çıktıktan sonra Y.S.E. Müdürüğüne 600 lira maaşla memur oldu.

Ve bir gün işini bırakıp dağa çıktı, yeniden eşkıya oldu!

Düşünüyoruz da, «Tekrar dağa çıkmak için bunca zahmete katlanmanın ne gereği vardı?» diyoruz.

— Hamido yine dağa çıktı. —

Samir Barlas

— Şehir eşkıyalarından korkan halk, sana sığınmaya gelmiş ağam!

PERŞEMBE

Bizde bu kafa oldukça...

Türk toplumunu ters yönde etkiledikleri gerekçesiyle hükümet, Bitnik ve Hippi'lerin Türkiye'ye girişini yasaklamış.

Oysa hiç suçları yoktu zavallıların. Hele toplumu etkilemek, Allah bilir akıllarından bile geçmemişti. Ters yönde bir gelişme varsa, sebebini ne diye başkalarında arıyoruz? Kimsenin etkisi altında kalmadan, her şeyi zekâmız sayesinde kendimiz kapıyoruz.

Jikleti Batılılar vermedi, Batılıların ağzundan biz aldık.

En yeni dansları, haberleri olmandan çıldık.

Onlar elektro gitarı buldu, biz memlekete yaydık.

Kullandıkları sözcükleri, sözlüklerimize aldık.

Saç gördük, saç saldı. Sakal gördük, sakal bıraktık.

Haydi diyelim girişi yasaklayacaklar. Peki sınırdışı etmek için buradaki yabancı Bitnik'leri, yerlilerinden nasıl ayıracaklar?

CUMA

İleri ama, nereye?

Bölükbaşı Almanya'da...

Demirel İzmir'de...

İnönü İstanbul'da...

Ulaştırma Bakanı Mersin'de, Sağlık Bakanı Amerika'da...

Zafer Bayramının politikaya getirdiği canlılığa bakın.

49 yıl önce büyük Ata: «Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!» diye bir gürleyiş gürledi, bu mutlu yıldönümünde Akdeniz'i bulmak için politikacılarımızın her biri bir tarafa yöneldi!

CUMARTESİ

Slogan benzerliği

Bir röportajdan öğrendiğimize göre, Japonya'nın iktisat politikasının sloganı şöyleymiş: «Ya ihracat, ya ölüm!»

Bizim sloganımızla aradaki benzerliği görünce şaşırarak doğrusu. Malum, bizimki de, «Ya borç bulmak, ya rehin!»

PAZAR

Daha olumlu

Ulaşımın daha süratli yapılmasını sağlamak amacı ile, demiryolu trafiği bir masadan idare edilecektir.

Demiryolcular, kara trafiğinden öğrendiler zaar. İdare masadan, zarar ziyan kasadan, cezalar yasadın! Trafik keşmekeşi önlenemese bile, trafikçilerin kazaya kurban gitmeleri önlenir ya...

Beatnik'ler toplatılıp sınır dışı edildi. — Gazeteler —

Sakalı ele verenler!

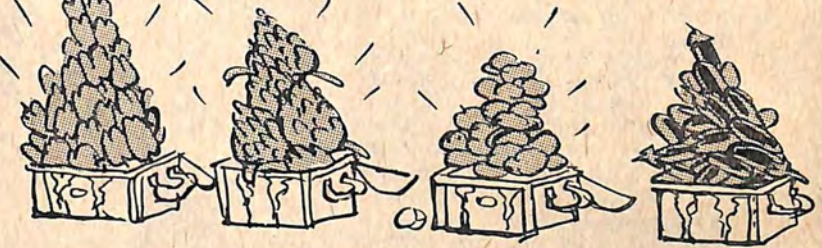
— Plâj alışkanlığı şekerim... Soyunan kadına hep aralıktan bakarım!...

PARTİLER DEPREM BÖLGESİNİ GEZDİ - Gazeteler -

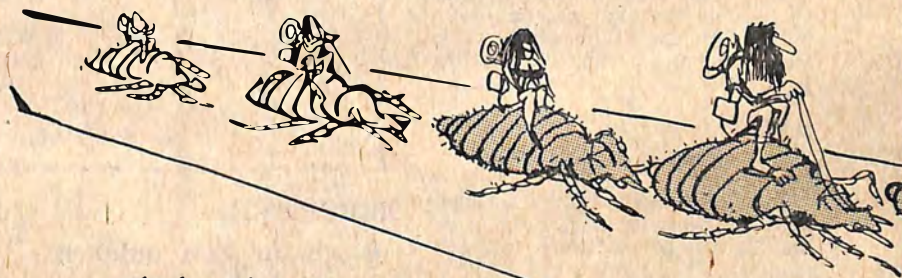

YAZISIZ

DEMİREL : "AVRUPAYA YAŞ MEYVE VE SEBZE İTH

HAZRETİ SÜLEYMANIN HAZİNELERİ !

BİTLİ TURİSTLER SINIR DIŞI
EDİLİYOR - Gazeteler -

YAZISIZ

EKMEK SU, SUU EKMEK

Dostumuz Mehmet Turgut'u sık göremiyoruz. Onun yerine özel kalem müdürü İbrahim Hıdır'ı görüyoruz. Mehmet Turgut'a da «Geldim, göremedim, merhaba diyecektim, selâmlar» gibi satırlar bırakıyoruz.

İbrahim Hıdır, gönül yapıdır, «kalabalık» tır, tecvitlidir. Lâfı azından fırlar, ayanı kuvvetli fıskiye örneği. Bir «efendim» der ki, telefonda, kendinizi, bu dünyanın ve diğerlerinin efendisi sanırsınız. Eski bir askerdir de!... Havacı...

Bakanı, beklememi hoşlaştırmak için bir hikâye anlattı, aktarıyorum:

Paris'te, Şanzelize'de Pergola diye bir lokanta vardır. Önünden, insan seli akar, aceleci. Önünden otomobiller akar, dar bir

yolda sıkışmış kaplumbağalar örneği: Halbuki geniştir de Şanzelize... Önünden, Paris'te, ne akarsa akar... Obelisk'le, zafer takı arasında...

Bizim dost Hıdır, Pergola'da oturuyormuş... Her yalnızlık gariptir ya, bizimkilerin dışardaki yalnızlıkları daha da garip oluyor. Herkes keyifli keyifli, erkekli kadınlı, konuşmalı, gülüşmeli, şaraplı, yemekler yiyormuş. O da etrafına bakınıyormuş... Yanındaki masa dikkatini çekmiş. Ekmek suuu, ekmek suuu... Ekmek suuu... Durmadan istediği 'buymuş, masa komşusunun!

Etraftaki kalabalık, gene keyifler, gülüşmeler, konuşmalar içinde yemeğine devam edermiş... Bu habire ekmek istemiş, su istemiş, su istemiş, ekmek istemiş gene...

İbrahim Hıdır:

«— Affedersiniz» demiş.. «Türksünüz değil mi?...»

«— Nerden anladınız?» diye şaşmış öbürü...

İlâhi arkadaş... Madanoğlu Paşa'nın bir Hasanı Genco'su vardı, burnu Sirano'ya taş çıkartan, Doğuda. Hikâyelerini anlatır dururdu. İyi hikâyeciye Paşa, yalnız hikâyeleri değişmiyordu. Kusura o kadirçikti. Karısına «Öyle bir burun kimsede yoktur» demişmiş, onu Doğuya götürmeden... Bir gün, oralarda bir misafirlikte, bayan Madanoğlu daha henüz yataktayken, pencereden bir burun uzanmış, sonsuz, ve bir ses sormuş, burun: «— Yüzbaşı Madanoğlu orda mı?» diye. (Onlar için o hep yüzbaşı kalmış, benim için deli...) «Ah Hasanı Genco sen misin?»

diye buyur edilmiş hemen!

«— Vay, beni nereden tanıdın?... Sen nerden tanırsın?» diye şaşkınlamış, burnun sahibi Hasanı Genco...

Böyle «alâmeti fârikalarımız vardır işte bizi hemencecik tanıtan, gene ekmekle su en zararsızı!... Ben bizim müessesilerin çoğunu çokook başka «alâmet»lerden tanırım da...

HEEEY KUVAYI MİLLİYE

Altı kişiydiler. Filinta endam, altı ihtiyarcık. Beyaz beyaz sakalları vardı. Keskin keskin gözleri vardı, başka bir zamanın bakışlarıyla bakan. Çuhamsı, yeşilimsi üniformaları vardı üzerlerinde, çaprazlama fişekliklerle süslü. 30 Ağustos için gelmişlerdi besbelli, çok eski bir geçmişte kurtardıkları Ankara'ya...

Hayatta kaç tanesi kalmıştı ki eski Kuvayı Milliye'cilerin?... Otobüs durağındaydılar. Önlerinden yabancı ve hoyrat bir kalabalık akıyordu. Kırmızı otobüsler, yaylana yaylana gelip geçiyordu, hücumu geçmiş kara otomobiller de... Azıcık merak duyuyordu kıyafetleri, kayıtsız bir merak... Herkes kendi havasında, kendi tasasındaydı. Onlar da zaten... Hâlâ, kurşun atacak gi-

an
MEK
tine

bi bakıyorla
cuksu.

Of Akbaba
İnsan hep c
mak istiyor!
ki direnen
güzeldi. Ne s
ce güzel old
seksenine ya
liye'cinin tul
terdi. Haysi
tumlardan.
yetsiz bir h
run bre he
karşıdaki t
orda... Yul
şu delik de
daaa, sorun
E, her zam
olur; kurta
Biz çirkiniz!
babam!...
Altı kişiyd
altı ihtiyarc
cak gibi bak
çocuksu!...

Köyde kadın.....

Şehirde kadın!

Bu devirde aç kalmaya
Âr etmez mi insan olan?
Kara bahtı bir çurpıda
Yâr etmez mi insan olan?

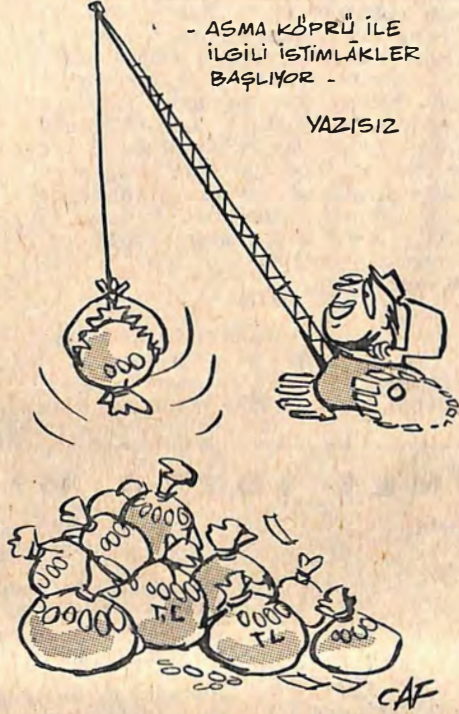
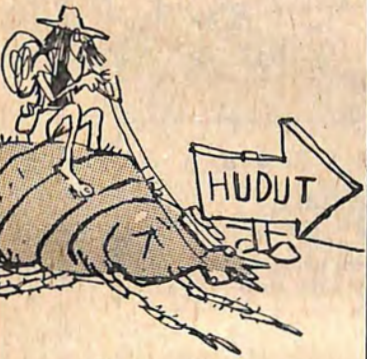
Altın olur ne tutulsa
Hazmı kolay ne yutulsa
Türlü yoldan fırsat bulsa
Kâr etmez mi insan olan?

Öpülse eller, etekler
Bal ile dolar petekler
Âciz ki mucize bekler
Var etmez mi insan olan?

Dökülse m
Ticaret ge
Kem gözü
Dar etmez

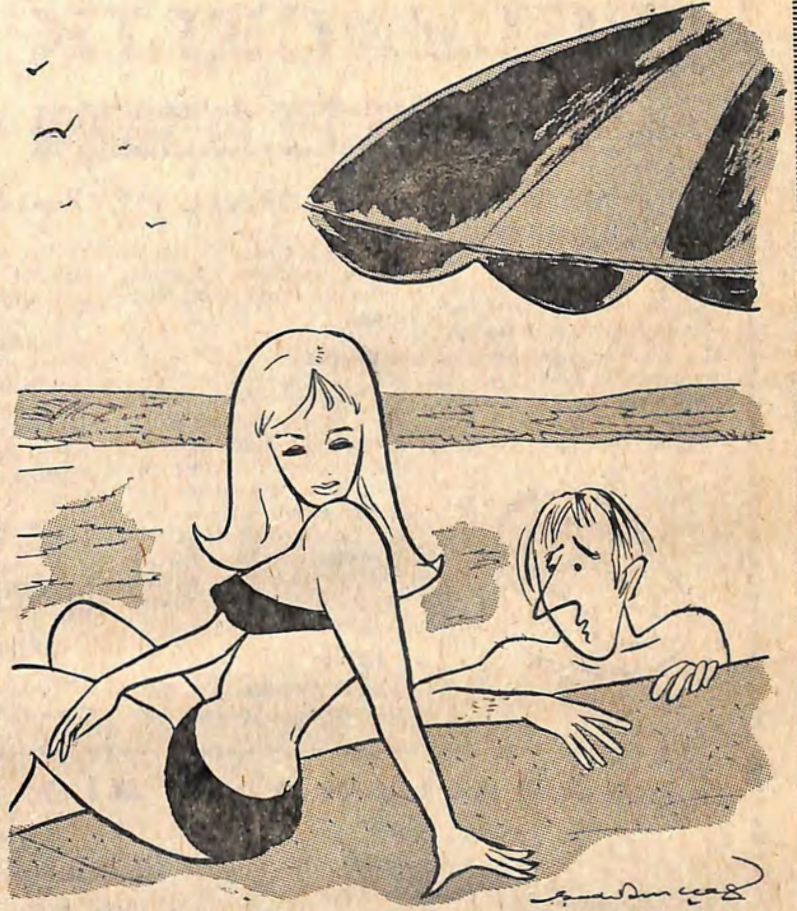
CEĞİZ,, DEDİ

- ASMA KÖPRÜ İLE
İLGİLİ İSTİMLÄKLER
BAŞLIYOR -

YAZISIZ

CAF

- Amaaan, niye buzdolabı gibi soğuksun?...
- Senin gibi taze meyvaları muhafaza etmek için hayatım!

MAHMUTPAŞA

Asayiş var mı yok mu artık o-rasını bilemiyorum. Kimine göre var fazlasıyla, kimine göre yok fazlasıyla... Özümün fikri: Azıcık yok diyorum. Yalnız asayiş değil, başka şeyler de azıcık yok!

Bütün bitpazarları benim... Bütün köşedeki kenardaki dükkânlar benim. Bütün kimsenin uğramadığı çıkmazlar benim... Ne keşifler yaparım oralarda bilse-niz... Urarta testileri mi, ampir stiline bürolar mı, neler!

Atpazarı'nda bir ahpabım var, dükkâncı. Çan, zil, kaşık, çakı, kilit, kazma, kürek, kolan satar, Mustafa Topçu. Dünyanın en bu-ğulu, en kokulu, en tavşan kanı çayını ikram eder... Atpazarı, sevgili sosyete mensuplarım, An-kara'dadır, kaleye yakın, bir pü-rüzlü şerit örneği sokaktır, yo-kuş, tökezletir. Etrafında ufak dükkânlar sıralanır, bakırcısın-dan, antikacısından bizim çancı, zilci Mustafa Topçu'nun dükkâ-nına dek... Helen devrinden kal-ma heykel de bulursunuz burda, Friky devrinden kalma vazo da, savaştan bir hava taşıyan eski bakır eşya da, zencefil de, pazen de, kurt köpeği tasması da di-kenli... Eski Mahmutpaşa; eski

dediğim, bundan onbeş sene fa-lan, neyse, Atpazarı o. Yanında, koyun pazarı da var. Daha yanın-da, artık sosyetenin bile bildiği Samanpazarı var...

Mahmutpaşa'yı hatırladım bir-denbire ve özlemimi gidermek i-çin, ben kafada bir Fransız dost-umla, tırmandım Mahmutpaşa yokuşunu, son İstanbul'a vardı-ğında!

O şirin, o sıcak, o velveleli ha-va kaybolmuş tamamen ve Aziz Nesin'in, onca yerinde kullandı-ğı deyimle, «yivîş», saldırgan, bıç-kın bir havayı, ortalığa hâkim gördüm. Dükkânlardan da, o a-lacalı yazmalar, o tüylü havi-lar, o hilesiz, katı pabuçlar kay-bolmuş ve dünyanın herhangi bir işportasında, daha kaliteli bul-unan, esnek askılı, esnek doku-lu kombinezonlar, boyası kötü

tutmuş yünlüler, zevki ucuz ku-maşlar konmuştu yerlerine...

Eskiden de satıcı, müşteriye «a-sılırdı», Mahmutpaşa'da. Esprili bir şekilde... Şimdi, bizim Fran-sız madamın, yazık, altmış ya-şındaki kolları omuzdan çıplaktı, yaz diye... Çimdikliyorlardı kol-larını:

«— Madam, madam, gel» di-ye...

Aldırmadıkça gene çimdikliyor-lardı daha kuvvetlice. Kadın şaş-kın ördeğe dönmüştü:

«— Mais qu'est-ce qu'ils veu-lent, Qu'est-cequ'ils veulent» di-ye...

(Ne istiyorlar? Ne istiyorlar?). «— Dükkânlarına dâvet ediyor-lar» dedim.

Ayranım kabarmış kabarmış, beynimi kaplamıştı:

«— Rahatsız etmesenize» diye

çıkıştım...

«— Vay rahatsız oluyormuş... Çok mu rahatsız oluyorsun?... Ra-hatsız oluyormuş...»

Ve kaçtım, resmen kaçtım, ya-nımdaki, şaşkın ördek örneği, to-puzuyla, altmışlık kısa kolları-yla, paytak paytak, seyirten ka-dıncağızı sürükleyerek.

Asayiş var mı, yok mu?... Kim-cağızlara göre var; onlar «resmî» kimcağızlar. Kimcağızlara göre yok; onlar «resmiyetsiz» kimca-ğızlar...

Fransız konuşuma göre var. Çünkü, koluna yediği çimdikleri, ben ona nezaket diye yuttur-dum, dâvet diye yutturdum, ko-nukseverlik diye yutturdum...

Bize de neler yutturmaları!... İnsanlığımızı bile yuttuk da bir şeycikler kalmadı, Mahmutpaşa'-da bile!...

Nimet ARZIK

ra
BUE
zik

catli ve ço-

amlandım...

virleri yaşa-

ir, o zaman-

ne ışık ışık

güzeldi. Ni-

lamak için,

Kuvayı Mil-

çakmak ye-

riyordu tu-

raa... Şikâ-

nama... So-

len de, şu

isinden de,

eden deeee,

dırımlardan

p...

ricılar güzel

da çirkin...

çirkiniz Ak-

inta endam

kurşun ata-

dikkatli ve

N

N

DAMAR

ara

ara

ezara

olan?

Zekâ yoğurt yapar gölü
Yağmaya canlanır ölü
Bir voleyde uçsuz çölü
Bar etmez mi insan olan?

Kimden hesap sorulacak
Kim sormağa yorulacak
Her yüzü «şes» görülecek
Zar etmez mi insan olan?

Acıdır gerçek sözleri
Eker yüreğe közleri
Doğru görmeyen gözleri
Kör etmez mi insan olan?...

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

DÜNYANIN DURUMU :

Son zamanlarda dünyanın durumunda önemli bir değişiklik yoktur... Lakin Kasım ayına kadar bazı yerlerde olacak değişiklikler daha ziyade sosyal alanlarda olacak, uçak alanlarına bir şey olamayacaktır... Uluslararası mü-nasebetlere gelince şimdi-

GENEL MEVZULARA ŞEHLÂ BİR BAKIŞ

den bu hususta konuşmak doğru değildir... Gazetele-ri takip etmek daha doğ-rudur...

BORSA :

Altın fiyatlarının yüksel-mesi için çalışılmaktadır... Dünyadaki altın durumunu ayarlayan Mösyö An-tuan Dor, fert başına yüz gram altının dağıtılmasına taraftardır. Bu fikrin piyasada ferahlık yarata-cağı ve kordiyal almaya lüzum kalmayacağı söylen-mektedir...

SPOR :

Spor temalarının daha sık olması için bazı yer-

lerde müsabaka sayısı art-tırılmış, her sporun her-kes tarafından yapılması için evlere beyannameler dağıtılmıştır... Sporun fay-dalarından bahseden bu beyannamelerde ayrıca kullanılacak spor malze-meleri satan mağazaların bir listesi de vardır... Mal-zemeler herkese birer ta-kım olarak verilecek, pa-rası fazla olan, iki takım alabilecektir... Bu malze-meler mavi ve kırmızı o-larak iki renkten yapılmış-tır...

TARIM :

Verilen bir kararla bü-tün ekilen arazilerin su-

lanmasına Ekim ayı içinde başlanacak, bu arada iki kazan mısıır da haşlana-caktır... Ekilen bütün yer-lerden alınacak hasatın i-yi olması halinde verile-cek pirim tâyin edilmiş o-lup pekmezle karıştırıla-caktır... Dünyadaki buğ-day miktarını tesbit ede-cek bir heyet bugünlerde şöyle yukarı doğru bir ge-zeceklerdir... İsteyen bu geziye ellışer lira ile katı-labilir...

İLİM :

İlim dünyası da bu ara-da boş durmamış ve ö-nemli kararlar almıştır... Bir kere bütün icat edile-

cek şeyler tek elden kara-ra bağlanacak ve onu icat edene geri verilecektir... Uzun lâfın kıyası ilim de öbür şeylere bağlı olarak yürütülecektir... Bu husus-ta itiraz edenlere bir sene müddetle bir şey yapma-ma cezası verilecektir... Bu cezaı verecek olan kimseler aşağı yukarı bel-li olmuştur...

ŞARKILARDAN BİR DEMET İSTER MİSİNİZ?

İKİ YABANCI

Söz ve müzik: Bitnik Kâmil

İki yabancı,
Düşmüşler Sultanahmet'e, biri hamamcı,
Tırnaklar uzun, hepsi esrarıcı,
Bakışlar dalgın aaaah...

İki yabancı,
Ucuz otellerde çekerler sancı,
Bir kız satarlar, budur kazancı,
Beleşten yaşarlar aaaah...

Nerede polis, nerede inzibat,
Nerede bekçi?...
Nerede doktor,
Bir muayene etsen hepsi de felçli...

İki yabancı,
Dolaşırlar sokaklarda, biri gitarıcı,
Bunlardan rahat yok mu, hepsi dumancı...
Aaaaaaah...

STAD YOLU

Bir bakış baktım,
Piâmi çıktım,
Yanımdaki Ekrem'e,
Bir işmar attım,
Stad da dolu,
Omuz omuza
Ne açık, ne kapalı
Gelmez yolumuza...

Canım fedadır,
Ligler uğruna.
Karaborsacılar girsin koluma,
Gidelim senlen numaralıya...
Sen bir şahinsin
Ben de bir serçe,
Maçta attılar bana bir tekme...

SOBA SÖNÜYOR

Beste ve güfte: Necmi İyimişöyle.

Bakmışım soba söniyor, söniyor,
Odun yok tabii söniyor söniyor,
Bir tek sönmeyen zaten sensin,
Ah kalorifer neredesin?...

Bir ocak da mı gönderemezsin,
Üç çekicik odunla gelemezsin,
Yoksa sen, sen tezек miydin,
Yoksa ateşin, tabii veremezsin...

Üflemişim başım dönüyor dönüyor,
Bizim soba gene söniyor söniyor,
Bir tek sönmeyen zaten sensin.
Ah kalori er sen neredesin?...

Bir çeki odun da mı gönderemezsin,
Yoksa kömür ordinon, veremezsin.
Yoksa soban sen titreyemezsin...

Artık soba temelli söniyor söniyor,
Etraf da duman olmuş dönüyor dönüyor,
Bir tek sönmeyen valla sensin.
Ah kalori er neredesin?...

ÇOK ÖNEMLİ BİR KONUŞMA

Bu konuşmayı Beynelmîlel Evantürügasyon Kongresinde dünyaca meşhur profesör Haydar Üşütük yapmıştır... Evantürügasyon hakkında yapı-lan bu önemli konuşmayı burada okurken ilim uğruna neler yapıldığını hayretle göreceksiniz...
Aptullah Şakir

Efendim...

Dünyaya yayılan evantürügasyon tehlikesini azaltmak gayesiyle yapılan bu toplantıda konuşmak şerefini bana vermiş olan sayın hocam Şeref beye ve mesai arkadaşlarıma te-şekkür ederim... (Beş altı tane alkış)... Baylar... Dünyamız ma-a-lesef çok önemli bir evantürügasyon tehlikesi ile yanyana bulun-maktadır... Önce evantürügasyon nedir, onu açıklayalım: Evan-türügasyon, insanın dünya nimetlerine boş vererek kendini bir boşluk ve hoşluk, birazcık da loşluk duygusu içine atmasına de-nir... Mutlu olmaya yanaşmayan insanoglu, hayvanoglu hayvandır. Çünkü mutluluk insanın çevresinden gelen duyusumların topuna denir... İnsan elde edeceği şeyleri bir mendile doldurmaya kalk-tığında, mendil nasıl yırtılırsa, insan ruhu da bir gün cart diye yırtılabilir... Bununla beraber, netice olarak yırtılan insan benli-ğini dikmek kabil olamayacağına göre, yırtılan yerden giren ya-bancı hisler insan ruhunu bir rezapülasyon durumuna sokar... Ve böylece kışın giyeceğimiz elbiselerin daha çok yün olmasına dik-kat etmeliyiz... Yün kumaştan yapılan elbiseler daha çok ısıttığı gibi vücudun ısınısını dışarı bırakmaz... Yanlış anlatmadımsa, yu-murta ile yapılan keklerde üzüm kullanmak bazı zamanlarda za-ruridir... Çünkü kek üzümle daha lezzetli bir durum arzeder ki... (Konuşmanın burasında profesör Haydar'ın ne olduğu ve dinle-yiciler tarafından ne hale konulduğu meğhuldür... Yalnız size bir nasihatımız var: İlle bir yerde konuşma yapmak niyetindeyseniz, ne konuşacağınızı bir kâğıda yazın... Çünkü irticalen yapılan ko-nuşmalar, sonunda çok elim neticelere gidebilir)...

HERKESE LAZIM BİR TEST

YAZI NASIL GEÇİRDİNİZ BAKIM?...

Herkes yazı, iğneyi ipliğe geçirir gibi geçir-mez... Denize giren, girmeyen, kendini yüksek yerlere atan, yaylâyı ovaya, tencereyi kova ya ter-cih edenleriniz elbette çıkacaktır... Biz bunlara burada ağızlarının payını verebiliriz... Fakat a-sıl mesele aşağıdaki testi cevaplandırmak ve bi-raz sonra verilecek yemeğe yetismektir... Test'e cevap vermeden yemeğe oturmak yasak ve kanunen memnurdur...
İSTE TEST (Hani?)

- 1 - Bu yaz kaç kere denize girdiniz ve kaç kere çıktınız?...
 - 2 - Girdiğiniz denizin hangi kıtada olduğunu yazınız...
 - 3 - Sayfiyeye mi yoksa Safiye'ye mi gittiniz?...
 - 4 - Yazın arkasından bir kova su döktünüz mü?...
 - 5 - Bu yaz silresi boyunca yediğiniz kavun, karpuz, seftali gibi meyvaları kilo olarak yazınız... (İsteyen tane ile de yazabi-lir... Yalnız tane olması şarttır...)
 - 6 - Çıktığınız sayfiyenin nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?
 - 7 - Kaçınıcı derecede yandınız... Bu yanıklardan sonra ne sürdünüz?...
 - 8 - Yazın aldığınız gıdalar arasında, hiç geri verdikleriniz oldu mu?...
 - 9 - Sayfiyeden döndüğünüzde evde eşya buldunuz mu?...
 - 10 - Senelik izninizi kullanırken bir kaza yaptınız mı?...
 - 11 - Genel olarak harcadığınız paranın hesabını şimdi mi ve-rirsiniz, yoksa yarın ben gelip alayım mı?...
 - 12 - Gideceğiniz sayfiye için kimseye bir şey söylediniz mi?...
 - 13 - Her yaz böyle hareket ederseniz, sizin haliniz ne olur?...
 - 14 - Kış geldiğinin farkında mısınız?...
 - 15 - Başka bir söyleyeceğiniz var mı?...
- Bu soruların hepsine cevap vermek niyetinde olanlar versin, veremiyenler gelecek yaz sonunda iki taksitte vereceklerdir... Za-manında cevap vermeyenlerden yüzde iki zamlı alınır...

İNGİLTERE NOTLARI

11 ÇOCUĞA 1 ÖĞRETMEN

İngiltere'de eğitim alanında yapılan bir inceleme sonunda yayınlanmış olan bir rapörden öğreniyoruz ki, devlet okullarında 23 öğrenciye 1 öğretmen, özel okullarda da 11 öğrenciye 1 öğretmen düşüyormuş.

Avrupa ülkelerinde çocuklar, ilgi görme bakımından çok şanslılar...

Baksanıza 23 çocuğa 1 öğretmen, 11 çocuğa 1 öğretmen.

Oysa bizde doğum oranının çok yüksek oluşu dolayısıyla neredeyse 11 çocuğa 1 baba düşüyor!

SAATİN ANLAMI

İşyerindeki bir arkadaşım, geçen gün «Saat takmasını da hiç sevmiyorum, ele geçirilen bir kelepçe gibi geliyor bana» dedi.

Haksız değildi doğrusu görüşünde... İnsanların günde 14 saat, haftada 100 saat çalıştırıldığı, çocukların okula gideceği yerde işe koşuldukları karnalık günleri görmüş biri olarak, saate bir kelepçe gözüyle bakmakta haklıydı yaşı arkadaşım.

Ne var ki, haftada 100 saatlik çalıştırılma yerine 40 saatlik bir çalışma haftasına ulaşıldığı çağımızda, artık, saat, her geçen gün «tık, tık» diye yeni bir halkasın teknik ilerleme sayesinde koparılıp atıldığı incecik, neredeyse süs eşyasını andıran zarif bir kelepçeden ibaretti!

BENZER BİR DURUM

Geçenlerde bizim gazetelerden birinde çıkan bir yazıda, ülkemizin bazı bölgelerinde kadınların çarşaf giymeleri yüzünden, gözlerinin birinin görülemediği söyleniyordu.

Burada da durum farksız... İnanın, saçlarını gözlerinin üzerine dökmelerinden ötürü her iki gözünü birden görebildiğim kadını sayısız burada da az!

OLAYLARDAN İLHAMLAR

Çekoslovakya olaylarından sonra gazetelerimizde şöyle bir ilân göreceğe benzeriz:

— Zayıflara tokat indirmeyin... İYİ AHLAK DERNEĞİ.

İLK HEDEFİMİZ...

Düşünüyorum da, memleketimiz, dünyadaki bütün makinelerin buluşma yeri olmuş.

Gerçekten bizim kadar kendi makinesi noksan ve dışarıdan makine ithal zorunda kalmış ülke az.

Bakın sayayım... İngiliz makinesi, Fransız makinesi, İtalyan makinesi, Alman makinesi, Japon makinesi, Belçika makinesi, Hollanda makinesi, Rus makinesi, Macar makinesi, Rumen makinesi, Çekoslovak makinesi, Polonya makinesi, İsveç makinesi, Danimarka makinesi, Norveç makinesi, Kanada makinesi, Amerikan makinesi... Bunlar ve şu anda aklıma gelmeyen dünyanın dört bir tarafından ülkemize gelmiş makineler Türkiye'de buluşmuş vaziyettedir. Sanki, bugünün makine çağında «Dünya makineleri Türkiye'de birleşiniz» diye komut verilmiş.

Memleketimiz güçlerine, etrafımızı kuşatan bu yabancı demir ve çelik çemberini göstererek «İlk hedefiniz bu çembere yarmaktır, ilerli!» komutunu vermek gerektir.

Reşit AŞÇIOĞLU

7 AKTİYLE şeytan da melekmiş. Ama özgürlüğüne çok düşkün olduğundan sevgili Âdem babamıza secde etmemiş ve böylece ilk anarşinin temelini atmıştır. Pek tabii ki her anarşist gibi cezalandırılmış ve yeryüzüne sürgün edilmiştir. Derken efendim, Havva hanıma elma ikram edeyim derken Âdem de aynı âkıbete uğramıştır. Zamanla insanlar değişmiş, içlerinden şeytana secde edenler bile çıkmıştır. Gün geçtikçe bilim ve fen ilerlemiş, şeytana pabucunu ters giydirenler bile olmuştur...

Şeytan öyle sanıldığı gibi pek zararlı bir kişi değildir. Hatta birçok faydaları da vardır. Birisinden hoşlanmadığımızı söylemektense «Onu şeytanlarım almıyor» deyip işin içinden çıkıveririz. Bir suç mu işledik, hemen cevap hazır, «Şeytana uydum». Fena bir şey yapmağa niyetlenirsek, «Şeytan diyor ki...» deriz. Şemsi Belli bir şiir kitabına «Şeytan Diyor ki...» adını vermiştir. Yahya Kemal «Endülüste Raks» şiirinde:

«Gül tenli, kor dudaklı, kömür gözlü, sürmeli
Şeytan diyor ki sarmalı yüz
kere öpmeli»

der.
Orhan Veli de «Gözlerim» şiirinde:

«Gözlerim
Gözlerim nerde?
Şeytan aldı götürdü
Satamadan getirdi.

Gözlerim,
Gözlerim nerde?»
diye sorar.
Nevzat Üstün'ün «Şeytan» şiiri şöyledir:

«Anadolu'da bir köy
Köyün içinde bir ev
Evin içinde bir adam
Adamın içinde bir şeytan
Kezban... Kezban...»

Ne dersiniz, kadın melek midir, yoksa şeytan mı? Bana soracak olursanız, her cinayette bir kadın parmağı bulunduğunu gördükçe şeytan diyesim geliyor. Ama hep sanat eserlerinin heykellerin, resimlerin genellikle onu dile getirmesine bakıyorum da melek olmalı diyorum. Bazıları melek yüzü şeytan derler kadına. Yüzü melek gibidir ya, bir de şeytan tüyü vardır. Ama neresinde acaba? Gelin şimdi de «Dertli» nin ünlü «Saz» şiirini okuyalım birlikte, belki keşfedebiliriz...

«Telli sazdır bunun adı
Ne âyet bilir ne kadı
Bunu çalan anlar kendi
Şeytan bunun neresinde?

Venedik'ten gelir teli
Eriktendir bunun kolu
Hey Allahın şaşkın kulu
Şeytan bunun neresinde?
Abdest alsan aldın demez
Namaz kılsan kıldın demez
Kadı gibi haram yemez
Şeytan bunun neresinde?

İçinde mi dışında mı
Burgusunun başında mı
Göğsünün nakışında mı,
Şeytan bunun neresinde?

Dut ağacından teknesi,
Kirişten bağlı perdesi,
Behey insanın teresi,
Şeytan bunun neresinde?

Dertli gibi sarıksızdır,
Ayağı da çarıksızdır,
Boynuzu yok, kuyruksuzdur,
Şeytan bunun neresinde?»

Ünlü Alman sanatçısı Goethe'nin şeytandan bahseden «Faust» adlı eserini de anarsak, görürüz ki şeytan yaşantımıza ortak olmuştur. Batılıların «Mefisto» dediği, görülmediği halde palyaço yüzü, boynuzlu, koni çeneli, sivri sakallı, uzun kılıklı resimleri çizilen bu acayip mahlûk daima insanın sol omuzunda gezermiş... Sözlerime bakın, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya!... Aramızda şeytana uyanlar olduğu gibi, şeytana küfredenler, şeytanın bacaklarını kıranlar, gözüne

bakanlar, madik atanlar, külâhı kapayanlar, ya da ters giydirenler karmakarışıktır. Kimimiz nazar değmesin diye iki lâfının başında tak tak bir yere vurarak: «Şeytan kulağına kurşun» demeyi âdet edinmişizdir. Her halde şeytanın kulağı duymasın, mutluluğumuza engel olmasın diye olacak... Birisi çok düşünürse ona samimi arkadaşları, «Ne şeytanlıklar düşünüyorsun bakalım gene?» diye sorarlar. Birisi çok açığözse «Şeytan gibi» diye iltifat edilir. Bir toplulukta kırıncılık, âni bir sessizlik meydana gelirse aradan şeytan geçtiğine hükmlenir. Bu yüzden olacak, ıssız ve sessiz yerlerden geçenler şeytan göceklerini sanıp çok korkarlar. Şeytan minaresi vardır, şeytan çekici, şeytan uçurtması, şeytan çarşısı... Eskiden yaşlılar, bisiklete «Şeytan arabası» derlerdi, şimdi alıştılar. Her yenilik eski taraftarlarına şeytan icadı sayılır, her devirde... Ay tutulunca şeytanları kaçırmak için hâlâ teneke çalarlar bazı yerlerde. «Şeytan çarptı» derler kocakamlar, ağızları, yüzleri çarpılanlara, vücuduna inme inenlere, felçlilere... Bu yüzden gece yarısı çöp döktürmezler, çöplük gibi yerlere küçük su dökmek zorunda kalırsanız «Destur» deyip şeytanları kovun önce, derler. Hiç unutmam, ninem bizlere, çocukken, «Yataktan geç kalkarsanız yatağınıza şeytan işer» derdi. Biz de o işi gerçekten yaptığımız zaman suçu şeytanın üstüne atar, teselli bulurduk. Kimi kişiler başarı kazanmış, herkesin ilgisini çekmiş olanlara olan hasetliklerini gizlemek, kendi tembelliklerini, sünepeliklerini örtmek için: «O damda şeytan tüyü var» derler. «Acele işe şeytan karışır» avuntusuna bürünürler. Bir kadına bir defa «Güzelsin», bir insana «İyisin» denirse şeytan bunu onlara günde bin kere tekrarlar. Tevekkeli doğru söyleyen dokuz köyden kovuyorlar da yalancılar böylesine el üstünde tutuluyorlar. Dünyanın bu garipliğine bir ıslık çalacaktır ama... Şu anda «İslık çalmayın, günahtır, ıslık çalan şeytanı çağırıyor demektir» diyen ninem aklıma geldi...

Ne dersiniz, imdadımıza «Hızır» yetişmediğine göre, bir ıslık çalıp da şeytanı çağıralım mı?...
Erhan TİĞLİ

SİPA

MUZAFFER
İZGÜ

— Ben her önüme gelenle yatmam ki. Bir kere yatacağım adam hoşuma gidecek. Sonra, çekici olacak!

— Gidelim mi?

— Gidelim.

— Para?

— Parraa! Pis para. Parayı sever misin sen?

— Hiç on lirayı bir arada görmedim ki.

— Sıpa, para pistir Sıpa!

— Çıkar şu pis şeylerden de, verelim garsona.

— Çantam?

— Orada!

— Evet, buradadır. Versene onu bana... Hayır verme, aç, sen ver!

— Sen ver!

— Aç çantayı Sıpa!

Çantayı açtım. Benim çıkımın, sonra tuvalet malzemesi ve küçük bir portföy. Bir yüz lira çektim aldım içinden. Garsonu çağırdım.

— Otuziki lira, dedi.

Uzattım yüzlüğü. Paranın artanını geri portföye koydum. Oya, başını sandalyeye dayamış uyuyordu. Saçlarını okşadım:

— Oya!

— Hi...

— Gidiyoruz.

— Yatalım.

— Nerede?

— Burada.

— Haydi, olmaz.

— Ama, uykum var.

— Sen her zaman böyle mi içki içersin?

— Sıpa, çarptı bu şarap beni Sıpa.

— İyi etti.

Arabanın başına kadar geldik.

— Haydi Oya, direksiyonun başına!

— Başına! Silâh başına!

Kaçasından kucaklayıp oturttum. Ben de yanına geçtim.

— Sıpa?

— Efendim,

— Beraber kullanalım. Bak şu var ya, şu fren. Şu da debriyaj. Sen onları idare et, ben de direksiyonu.

— Soför kursunu sonraya bırak da, kelleyi kulağı yarmadan çekip gidelim.

— Anahtar?

— Nerde?

— Çantada olacak!

Anahtarını eline verdim.

— Sıpa!

— Evet?

— Tatlı Sıpa!

— Haydi çalıştır!

Ulan şarap, hay senin bağıni yetiştirenin, üzümünü toplayanın, suyunu sıkmanın, şarap yapmanın, şişeye doldurmanın, kadehe boşaltmanın...

— Sıpa, gidiyoruz Sıpa. İyi tutundun mu?

— Tutundum. Keşke kemer olsaydı.

— Burası yokuş mu, iniş mi?

— İniş, iniş.

— Vites biir!

Yürüdük...

— Sıpa?

— Efendim.

— Şarkı söyler misin sen?

— Söylerim.

— Söyle bir tane!

«Benim sarı kanaryam...»

— Oya sarı kanaryaa, hı Sıpa?

— Sen direksiyona bak!

— Direksiyon bana baksın Sıpa!

Bacaklarımı okşasana!

— Gıdıklanırın.

— Gıdıklanmam.

— Sen gıdıklanmazsın ama, belki araba gıdıklanır. Baksana, nasıl gidiyor araba, kakkaha atar gibi.

— Bana bu araba kimin hediyesi biliyor musun?

— Kızılhaç'ın mı?

— Kocamın.

— Hani evli değildin?

— Üç yıl önce son kocamı boşadım.

— Yoksa, o mu seni boşadı?

— Öldürdü yoluma.

— Şimdi de ben öleceğim senin oluna, hem de şu virajda.

— Evet lâzımlık...

— Hah hah hah!

— Dayan bana!

Beline dolandım.

Köylü garson bakıyor. Yanıştı ya nımıza:

— Ablanın garnı mı ağrıyor? dedi.

— Sen işine bak! dedim.

Oya, garsona seslendi:

— Bunu tanıyor musun sen? Bu Sıpa'dır... Benim arkadaşım Sıpa. Değil, sevgili Sıpa!

Tuvalete geldik:

— Sıpa, ayakta duramıyorum.

Çattık mı belaya... Ki tüm erkekler kurban olsunlar böyle belaya.

— Sıyr eteğini yukarıya, dedim.

— Ama bacaklarım!

— Sanki plâjda görmedik.

Eteğini yukarıya sıyırdı.

— Şimdi gir içeriye!

— Ya düşersem?

— Ben buradayım.

— Kapı açık kalsın!

— Olmaz.

— Sıpa, sen de gel!

— Gir hadi!

— Kızdın mı?

— Kızacağım.

— Kızmaa. Kabahat benim değil... Eteği, yakalarının üzerinde dışarıya çıktı:

— Sıpa, eteğimi çek!

Eteğini tutup yukarıya çektim. Bayağı heyecanlanmıştım...

— Öpsene Sıpa!

Öptüm.

— Bir daha!

Bir daha öptüm:

— Sen şimdi bu kafayla tam arabaya sürersin.

— Sürerim Sıpa.

— İlk virajda tamam. Kendime acımıyorum, sana acıyorum.

— Belimden tut!

— Tutuyorum.

— Ama sıkıyorsun ki.

Tekrar masaya oturduk.

— Hani plâjda sen bana bohem mohem lâfları etmiştin ya, işte o bohem sensin galiba?

— Beniim. Bohemiim. Sarhoşum. Canımın çektiğiyle yatarım, var mı bir diyeceğin?

Tekrar sigara yaktı:

— Kaç sene yaşayacağım ben Sıpa? Kaç sene? 60. Fazlası? Fazlası yok bunun Sıpa. Var mı fazlası?

— Açık artırmaya çıkmadık.

— Onbeş yaşına dek çocuksun Sıpa. Çocuk... Ne şaraptan anlarsın, ne erkekten... Hı anlar mısın? Kırtan sonra ne olacak?

— Bilmiyorum.

Çatalla dürttü.

— Fena acıttın Oya!

— Acıdı mı? Kabahat çatalı sivri yapanların. Evet, neydi Sıpa? Hatırladım, kırtan sonra konuşuyorduk... Kırtan sonra ihtiyarlık başlayacak Sıpa. Yüzler kırışacak, bacaklar sarkacak... Çık onbeşi, çık yirmiyi, kaç yıl kalır geriye? Yirmi beş yıl... Ben bu yirmibeş yılın tam on yılını harcadım Sıpa! Pul gibi, metelik gibi harcadım. Ama üç yıldır, harcamıyorum artık. Harcamıyacağım...

— Vallahi Oya, kafayı çekince dal-dın cebir problemlerine. Bana bak, gidelim mi artık?

— Gidelim!... Ama hani, kahve içecektik?

Garsona seslendim:

— İki kahve!

Oya:

— Benimki az şekerli olsun, dedi.

— İkisi de öyle olsun!

— Sıpa!

— Efendim.

— Kaç kilosun?

— Salhaneye mi yollayacaksın?

— Hah hah hah! Sordum.

— Bilmiyorum.

— Seksen?

— Bilmem, belki de fazlayım.

— Ben elli sekiz kiloyum. Şişman mıyım?

— Hiç de değil.

— Ama şişmanlıyorum.

— Eziyet çek, biraz zayıfla!

— Sıpa!

— Efendim.

— Sen güzel sevişmesini bilir misin?

— Çok kadın tanımadım.

— Kaç tane tanıdın?

— Üç.

— Güzel miydi onlar?

— Yalnız Sabahat ablam güzeldi.

— Benden güzel miydi?

Ne demişler, sarhoştan deli bile korkmuş. Kork Oya'dan Sıpa!

— Senden güzel değildi.

— Ben güzelim değil mi?

— Bir içim susun.

— Şarap versene bana!

— Şarap bitti.

— Dördüncü kadın benim Sıpa, öyle mi?

— Olmadı ki daha!

— Olacak! Biraz sonra olacak.

Dördüncü müyüm?

— Evet.

— Vallahi?

— Vallahi.

— Ya ben Sıpa?

— Ya sen Oya?

— Sen kaçınıcı erkek olacaksın biliyor musun?

— Birinci, sonuncu, farketmez benim için.

— Ama çok benimki. Çoook!

Parmaklarını saydı:

— Onbeş, dedi, yirmibeş, dedi.

Dudaklarını sarkıttı:

— Ama çok günah Sıpa!

— Sevişmek mi?

— Değil... Aynı erkeklerle sevişmek günah.

— Oyleyse sen de hep aynı erkeklerle seviş!

— Sevişmenin heyecanı kalmıyor o zaman... Biliyorsun o erkeğin seni nasıl seveceğini. Sıpa, aynı erkek olunca, merak artıyor Sıpa, heyecan da artıyor Sıpa! Kahveler n'oldu?

— Geliyor.

— Çabuk gelsin!

— Uykun mu geldi?

— Hı.

— Hani sevişecektik?

— Çadırdı.

— Tabii çadırdı. Ama oraya kadar arabaya süreceksin.

— Araba yolunu bilir.

— Eşek mi bu?

— Sıpa, sen kullan arabayı Sıpa!

— Ben bilmem kızım.

Kahveler geldi. İlk yudumdan sonra sordum:

— Bugün beni bulamasaydın, mutlaka başka bir erkek bulurdun değil mi?

Uykudan uyanır gibi sordu:

— Anlamadım?

— Bugün beni bulmasaydın, ne yapardın diyor musun?

— Ne mi yapardım? Erkenden uyurdum.

— Ama, bir günün yine metelik olurdu.

Şansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

ÇAMASIR KAÇAKÇILARI

30

ŞAKİR İLE HÜSNÜ
SUYUN SICAKLIĞINA
ANCAK ALIŞMIŞLAR
Dİ KI... ANNADIN MI?

BEN ARTIK
PEK UŞUMUYO-
RUM...

BEN DE
FAKAT SUYUN
BİZİ ŞU MAĞARAYA
DOĞRU SÜRÜKLEME-
YE ÇALIŞMASINA NE
BUYRULUR HÜSNÜ
BEYCIĞİM?

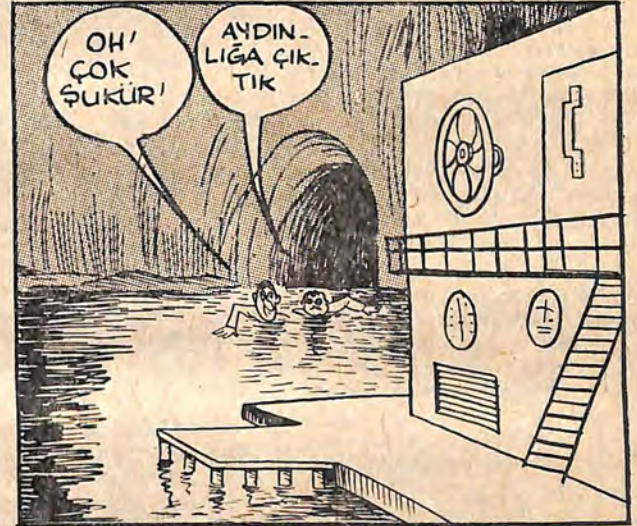
MECBUREN
MAĞARAYA
GİRDİK...

BU AKINTININ DA
YAPTIĞI DOĞRU
DEĞİL... ORTALIK
KARARIYOR, HÜSNÜ
KARDESİNİ KOLLA

AYAĞININ
ALTINI OPE-
YİM. ŞU İŞİ
ĞI AÇ HÜSNÜ.
ŞAKANIN SIRA-
Sİ DEĞİL

BİR ELİNLE
BENİ TUT BİR
ELİNLE DE
YÜZMEYE ÇA-
LIŞ BEYE-
FENDİCİĞİM.

OH!
ÇOK
ŞUKÜR!

AYDIN-
LIĞA ÇIK-
TIK

BU MAĞARANIN
İÇİNDE ELEKTRİ-
FİKASYON TER-
TİBATININ NE
İŞİ VAR ACA-
BA?

BOŞ VER
AĞBI BEN
ŞİSTİM ŞU
İSKELEDEN
ÇIKMAYA BA-
KALIM

BEN YUKARI
ÇIKARSAM HORUZ
KESECEĞİM.

KOLLARIM
KESİLMİŞ BANA
BİR OMUZ ATTA
ÇIKAYIM HÜSNÜ-
AY AY.. KAYIYO-
RUM...

BİZ ŞİMDİ SAHI-
DEN ÇIKIP OTUR-
DUK MU ŞAKİR
AĞBI

BİLMEM.. BELKİ DE
HALA O UĞURSUZ
NEHİRDE YÜZÜYO-
RUZ FARKINDA
DEĞİLİM.

GUDUN DOĞ-
KIMILDAMA
YİN!

AYAKLARI-
NIZI KARNİNIZA
ÇEKİN VE ÖYLE
UÇ DAKİKA BEK-
LEYİN...
AFERİN!

Haftaya
SAHİBİNİN SESİ
KİM P.

Benzer olaylar

MAHKEMELER bazı günler birbirine benzer dâvalara sahne olurlar. Yine ikiz duruşmayı izlemek için toplanmıştı kalabalık. Ve genç bir kadını hırsızlıkla suçlayan yaşlı bir adamla, yaşlı bir adamı çapkınlıkla suçlayan genç kadın için söylenenler aynı idi:

— Şıllık sen de!

Sanık iskemlesinde oturan altmış yaşlarında ciddi duruşlu, temiz pak giyinişli, her hali ile iyi bir vatandaş, iyi bir koca, iyi bir aile reisi görünümlü adam, yerine lâıyk olmayanların iğretiliği ile kıpırdanıp duruyordu. Göğsündeki Lejion Donör nişanı, Marcel Achard'vâri gözlükle-riyle, kendisini suçlayan kara gözlü esmerin sözlerini yalanlar gibiydi.

O hafif görünümlü esmer kadın dâvacıydı. Nedeni pek belli değildi. Kulaktan kulağa fısıldananlar, M. Roger adındaki bu şahsın genç kadına şarkıntılık ettiği ve ondan dayak yediği idi.

Siyah gözlerinden kıvılcımlar saçan genç kadın, hırsını yenemeyenlerin coşkuluğu ile:

— İşime yetişmek için Saint-Martin'de oturan vaftiz anamın evinden çıkmıştım yargıç bey, diye başladı. İstasyona indim. Fakat aksilik bu ya, grev yüzünden Paris'e giden trenler işlemiyormuş. Ne olursa olsun işimin başında bulunmam gerektiğinden, bir yolunu bulup gitmeliydim. Oto-stop yapmağa karar verdim. Ana caddeye çıkarak gelip geçen taşıtlara işaret etmeye başladım. Nedense hiç kimse yolda kalmış bir genç kadına yardım etmeyi düşünmüyordu. Cesaretim kırılmak üzereydi artık. İşte ne olduysa umutlarımı yitirdiğim an oldu, bu yaşlı mösyönün kullandığı araba önümde durdu:

— Nereye gidecektiniz matmazel? diye sordu.

Bakışları hiç de kötü değildi.

— Paris'e... diye cevap verdim.

— Atlayınız.

O kuzu bakışların aldatıcı bir tuzaaktan başka bir şey olmadığını nereden bilirdim?

Atladım arabaya. Koltuklar rahat ve güzel, hele beyaz bir kordelâ gibi uzanan yolda uçarcasına gitmek ne hoştu!

Direksiyondaki adam sessizdi. Bir kelime bile çıkmıyordu ağzından. Sonra aniden ağaçlık dar bir yola saparak duruverdi. Burası, malûm günahların işlendiği bir yer olmalıydı. Zira ağaç altlarındaki ezilmiş otlarda kalan vücut izleri henüz silinmemişti.

— Burada rahat ederiz, dedi.

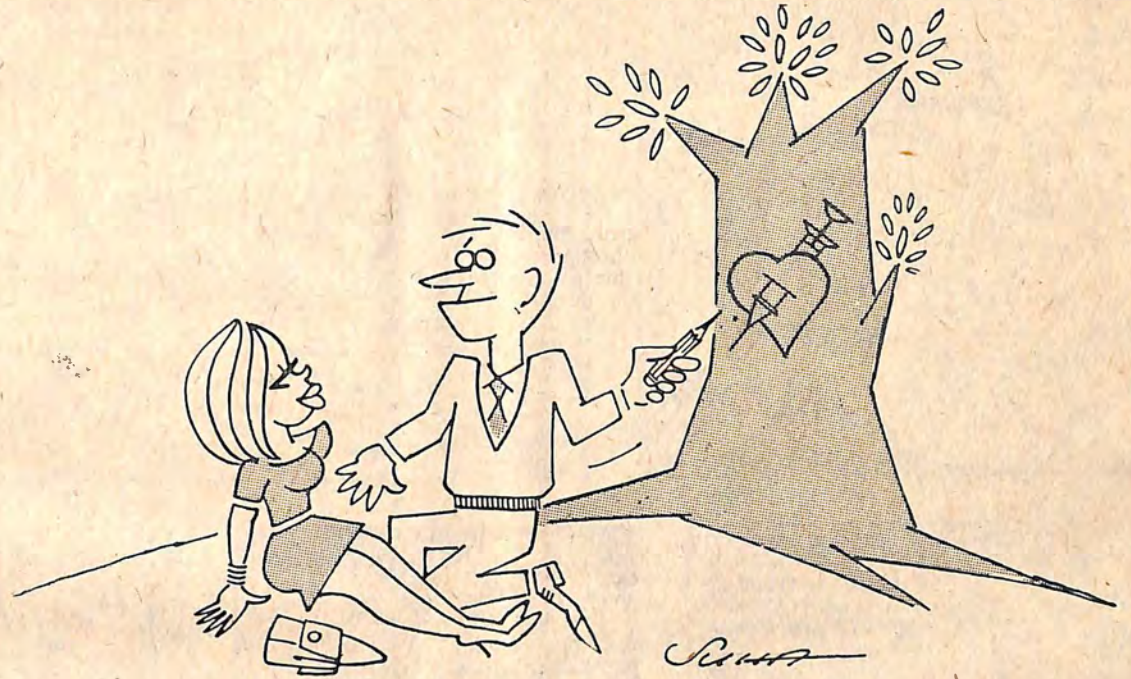
Şaşkın şaşkın sordum:

— Ne yapmak için?...

— Her halde bezelye toplamak için değil...

Bu sözleri söyler söylemez esmer

«Gençlik Aşısı» bulucusu doktor, yurdumuza geldi. — Gazeteler —

Yazısız

güzeli kızın üstüne atılmış, bir eliyle tutmaya çalışırken, bir eliyle de minni eteğinin altında bazı keşiflere girişmişti.

Neye uğradığını şaşırarak genç kız: — Irz düşmanı! diye bağırıyordu.

Kurtulmaya çabaladıkça, yaşlı erkek saldırısını artırıyordu. Sonunda imdat istemek zorunda kalmıştı.

Yargıç, sanığa dönerek:

— Sizi dinliyorum, dedi.

Sanık ayağa kalkarak:

— Lütfen şu kızın görünüşüne bakınız sayın yargıç, diye savunması-na başladı. İnsana, «Üç kuruş için

her erkeğe kendimi veririm» diye bağırıyormu? Vaadeden bakışlarına kanarak arabama almıştım. Vesikası olup olmadığını sormayı düşündümse de, «Haydi» dedim kendi kendime. «Kibarlığı bırakmayıp, bir hanımefendiyim gibi davranayım.» Ücretini sormayı düşündümse de, «Haydi» dedim, «İşi pazarlığa vurup onu inciteceğime, hesabı seviştikten sonra ödeyerek, inceliğime hayran bırakayım.» Ama bağırmağa başlayınca, tuzağa düştüğümü anladım. Yirmi frankı peşin çıkardım, yine susmadı. «Peki» dedim, «Otuz olsun...» Başladı imdat istemeye!... «Yahu edepsizlik etme, beş frank

daha vereyim...» Susacak gibilerden değil. Sonrası bilindiği gibi... Bağırışına yetişenler ne sandıarsa, hiç yoktan yüce mahkemeyi işgal etmek için bizi huzurunuza getirdiler.

Karar verildi, oto-stopçu kıza sert davranan adam, ikibin frank ceza yedi! Parayı hemen ödedi, kızın yanından geçerken de:

— Buna düpedüz dolandırıcılık derler... Yirmi franklık bir iş için ikibin frank ha?... Seni şıllık seni! dedi.

İkinci duruşmaya gelince: Kahramanlar yine bir genç kadınla, «Siz hem bir şıllık, hem de bir hırsız-sınız!» diye bağırarak yaşlı bir adamdı. Ne var ki, adam dâvacı, kadın dâvalı sandalyesinde oturuyordu.

— Ben şıllık değil, modern bir kadınımlı diye söylenip duruyordu kadın.

Bu modern kadın, pırlıl pırlıl Mercedes arabasını sürerken, oto-stop yapan yaşlı adamı yanına almıştı. Beyaz saçlı, zayıf yüzü hırstan kıpkırmızı olan adam:

— Hayatımda ilk ve son yaptığım oto-stop budur, dedi. Treni kaçırmıştım. Kader ne olduğu belirsiz bu modern kadının arabasına attı beni. Elini omuzuma koydu, sustum. Konuşma arasında yanağımdan makas aldı, sustum. Dizini dizime dayadı, sustum. Azgın kadın!... Benden karşılık görmeyince, kuytu bir yerde arabayı durdurarak üzerime çullandı, yine sustum. Fakat benim işlemeyen bir makine olduğumu anlayıp cüzdanımı çalınca, daha fazla susamadım, «İmdaaat! Param, pulum, namusum gidiyor!» diye bas-tım yaygarayı!

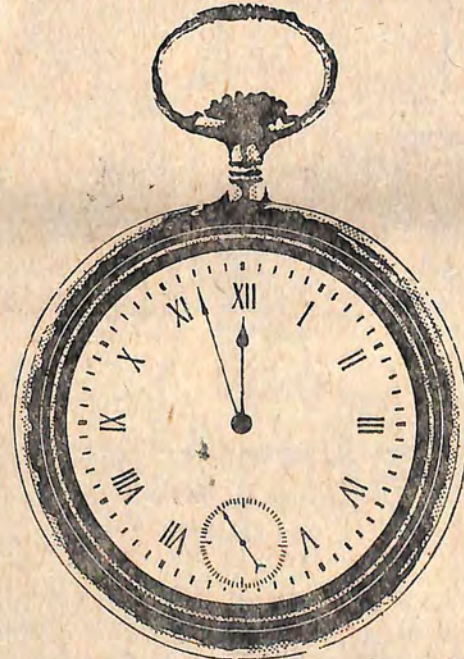
Genç kadın:

— Cüzdanımı kimbilir nerede düşürdü bunak! diye cevap verdi. İhtiyarlığına acıyıp arabaya aldık, başımıza ne işler açtı!

Delil yetersizliğinden dâva düştü. Taraflar salondan çıkarken, birbirine hain hain bakan iki kavgacı horoz gibiydi. Dinleyicilerden biri, yanındakine:

— Dünya böyledir işte, diyordu. Bütün dolaplar cinsel duyguları tatmin için «öñiyor». Sonunda kimi parasını, kimi de namusunu kaybediyor!

Sylvia Risser'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60091 — 167)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Buradayım karıcığım, pencereden bakıyorum!

Kiminle?

Baba, kızına:
— Artık evlenecek yaşa geldin, birini bulup, yuva kurmalısın, dedi.
Kız, safça sordu:
— Evet ama kiminle?...

Günah

Yaşlı kız günah çıkarıyordu:
— Günahım büyük sayın پدر, dedi. Altıncı emre itaatsizlikte bulundum, kendimi evli bir adama verdim:
Rahip hayretle sordu:
— Bu yaşta mı?
— Hayır, otuz yıl önce...
— Neden daha önce gelip günahınızı itiraf etmediniz?
— O konuda arkadaşlarımla konuşmaktan zevk alıyordum.

Dindar öğretmen

Sınavdan çıkan oğlan, babasına:
— Öğretmen çok dindar bir adam, dedi.
— Nasıl anladın?
— Sorularına her cevap verişimde gözlerini havaya kaldırıp, «Aman Allahım, aman Allahım!» diye söylenişinden!...

Yol parası

Çırağın kasayı karıştırdığını gören bakkal:
— Ne yapıyorsun? diye sordu. Suçüstü yakalanan çocuk:
— Hiç, diye kekeledi. Eve kadar gidip gelecektim de, yol parası alıyordum.
Çırağın aldığı paraları sayan bakkal:
— Ooo!... dedi. Amerika'da o turduğunu bilmiyordum!

Papağan

Adamcağızın kimsesi yoktu. Şehir dışında, camı çerçevesi kırık bir kulübede yaşıyordu. Can yoldaşı olur düşüncesiyle bir kedi, ya da bir köpek almak istedi, ev sahibi müsaade etmedi. Ne yapacağını düşünerek dolaşırken, papağan satıcısına rastladı. Kendi kendine, «Şu kuşlardan birini alabilirsem, zavallı o damda konuşacak birini bulmuş olurum» diye düşünüp, kuşcuya yanaştı. Cebinde sadece otuzbeş frankı olduğunu, bu parayla bir papağan alınıp alınmayacağını sordu.

Kuşçu, acınacak kadar ihtiyar bir papağan göstererek:
— O paraya size ancak şu kuşu verebilirim, dedi.
— Konuşuyor mu bari?
— Elbette konuşuyor.

Bütün parasını veren adamcağız, papağanı koltuğunun altına kıştırarak:
— Haydi benim güzel kuşum, dedi. Benden daha ihtiyarsın ama, bana can yoldaşı, kader arkadaşısı olası diye aldım seni. Şimdi açık konuşalım: Otobüse binelim desem, cebimde metelik yok. Eve yürüyerek gidelim desem, dizlerimde bir saatlik yola dayanacak kadar derman yok. Akıl ver bana, ne yapalım? ihtiyar papağan akıl verdi:
— Ceketini okut, taksi tutalım!

— Ne vuruyorsun karıcığım?.. Artık rahat rahat yere de mi düşmeyeceğim!...

Sürücü içmez!

Arabasını barın önüne çeken çiftçi:
— Bir viski! dedi.
Çok geçmeden viski geldi, garsonun şaşkın bakışları karşısında bardağı kavrayan çiftçi, viskiyi atına verdi.
Gördüklerine inanamayan garson sordu:
— Bir viski de size getireyim mi?
— Hayır, dedi çiftçi. Sürücünün alkol alması, trafik kurallarına uymaz!

Nerede olmalıydı?

Genç kızın derdi büyüktü. Sebebini soran arkadaşına:
— Gaston'a kızdım, dedi. Bir daha arabasına binersem iki olsun!
— Neden?..
— Şekerim ne zaman gezmeye gitsek gözlerini yola diyor, iki eli ile de sıkı sıkı direksiyonu tutuyor!

İhtiram duruşu!

Evliliklerinin otuzuncu yıldönümünde kadın sordu:
— Mutluluğumuz hakkında bir kaç kelime söylemeyecek misin? Adamcağız cevap verdi:
— Bir dakika süktü!

Atıcılık

Avdan söz açmışlardı. Biri:
— Dört yaşındayken 999 tavşan vurmuştum, dedi.
Diğeri yutmadı:
— Oldu olacak sen ona «yüz» de, gitsin!
— Ne gereği var birader, dedi keskin atıcı. Bir tavşan için ya lan söylemeye değer mi?

— Çabuk çekil burdan.. Bugün babalar günü!

Cinayet!

Büyük bir istidada sahip olduğuna inanan genç, vaktin gece yarısını geçtiğini unutmuş, hâlâ piyano çalıyordu. Kapı çalınıp da karşısında iki polis görünce donup kaldı! Tabancalarını çekerek içeri dalan polisler:
— Kurbanların nerede? diye sordular.
— Kimler?..
— Şubert ile Mozart isimli adamlar?
— Bu isimdeki kimseleri tanımadığım gibi, buraya da gelmediler.
— Haydi haydi, dedi polisler. İnkârı bırak da herifleri ne yaptığını söyle. Az önce telefon eden biri, Şubert'le Mozart'ı katletmekte olduğunuzu haber verdi!

Üzüntü

Tecavüze uğrayan yaşlı kızı sorguya çeken komiser, polisin, görevini eksiksiz yaptığını belirtmek için:
— Her şeye rağmen polisin ne kadar atik ve tetik olduğunu görmüşsünüzdür her halde, dedi.
Kadın olmasına iki parmak kalan yaşlı kız içini çekerek:
— Evet, dedi. Bir kızın yolunun nasıl kesildiğini gördüm. Kucaklanarak nasıl kaçırıldığını gördüm. Yatağa nasıl yatırıldığını gördüm. Ve maalesef heyecanın en yüksek noktasında, kurtarmaya gelen polisin ne sinir bozucu şey olduğunu gördüm!

AKBABA

Haftalık Sıyasal Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmî M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiatı: 100 kuruştur.

Solmaz
Tıkamaz

PARKER
SUPER
Quink
mürekkebi

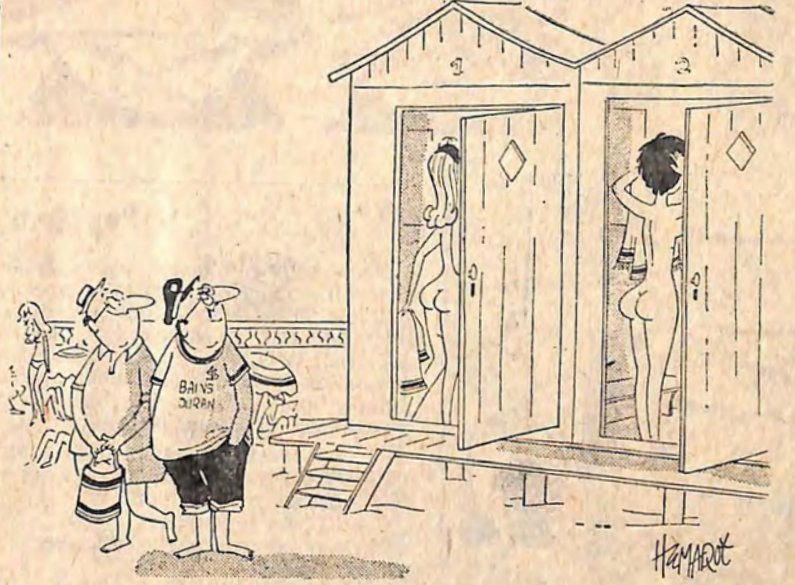
Solveks
ihtiva eder
kalemi
korur

(İlançılık: 8168 — 168)

YAZISIZ

Dünya Karika- törleri

- HER YIL BU KABİNELERİN KAPILARINI TAMİR
ETMEĞİ DÜŞÜNÜR, SONRA VAZ GEÇERİM !..

- BÖYLE SURAT ASIP DURMAYIN, SİZE ÖN-
CEDEN SÖYLEMİŞTİM BU SANDALLARIN
KÜÇÜK OLDUĞUNU !..

/AZISIZ

YAZISIZ

-TAMAM, SOYUNMAYA BAŞLADI !..

**YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE
BAKABİLMESİ**

**şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.**

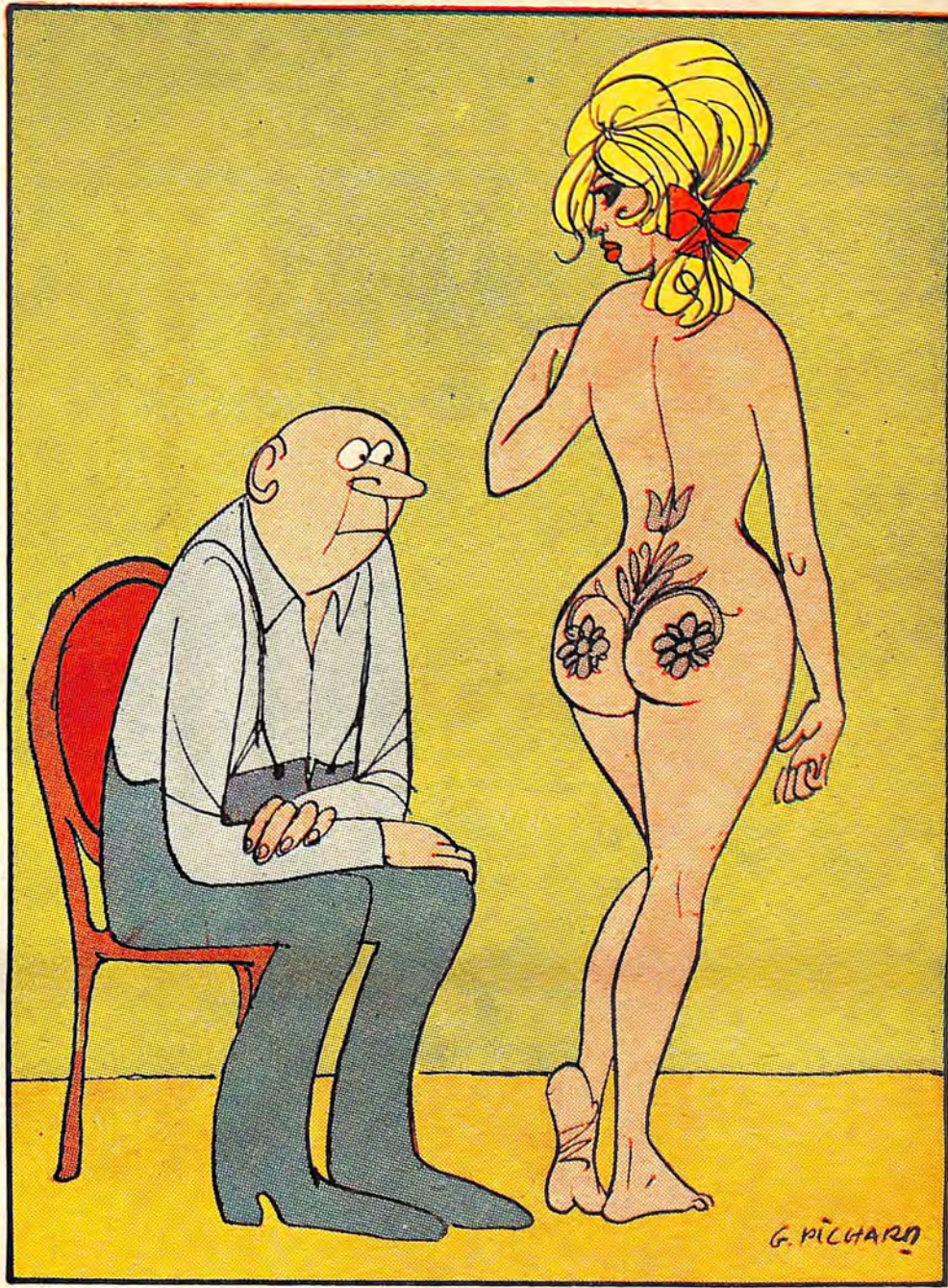
AKBANK

(Ak. : 171)

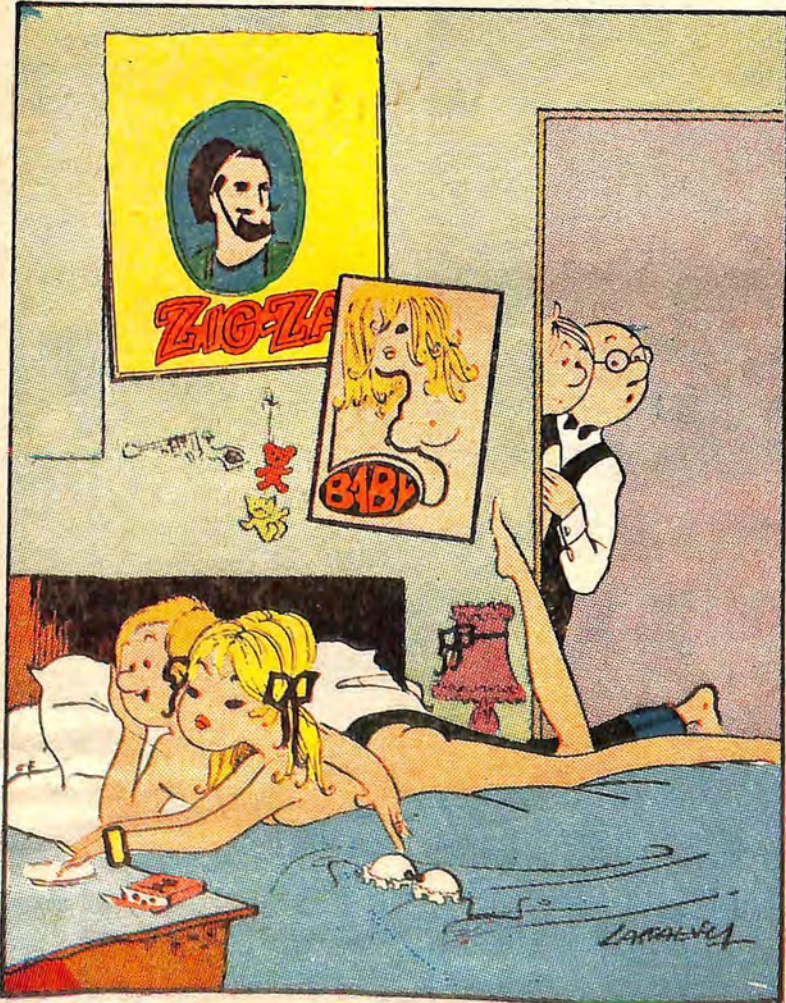
Aklaka

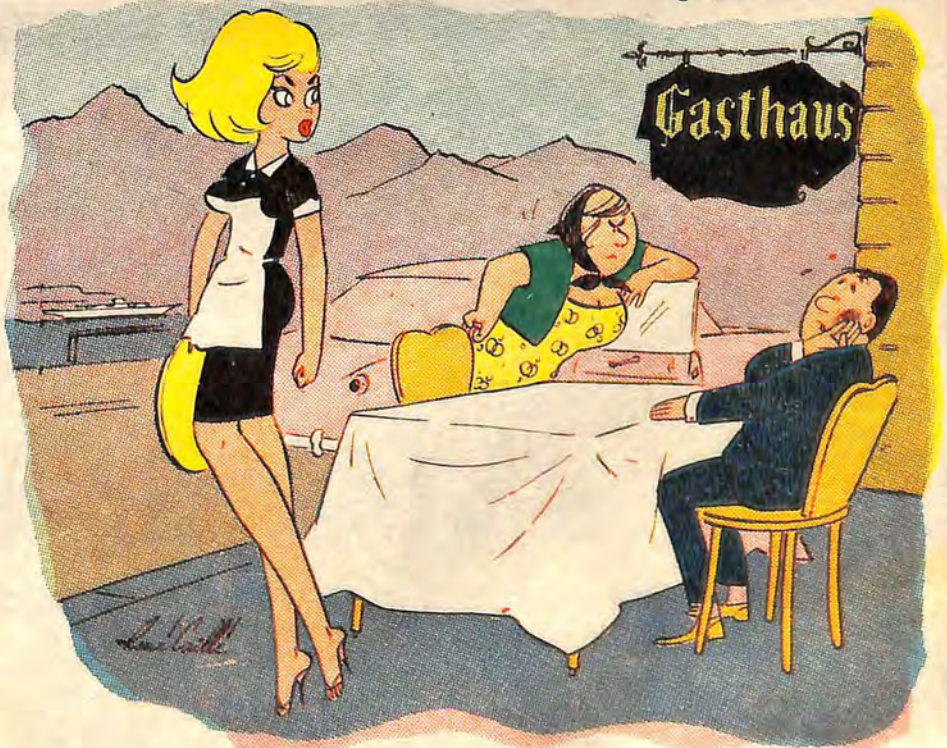
- BENİM KÜÇÜK ŞEKER KARIMSIN SEN
AMA NE YAZIK Kİ SUDA ERİMİYORSUN !

- SON AŞIĞIM RESSAMDİ VE ÇİÇEKLERİ ÇOK
SEVERDİ ...
- BENDE BAĞIVANIM VE ÇİÇEK TOPLAMASINI ÇOK
SEVERİM !..

- AMAN SUS, ÖĞLÜMÜZ SİYASETLE
LİĞRAŞACAĞINA BÖYLE GÜZEL ŞEY-
LERLE LİĞRAŞSIN !..

- ONA ELLERİMLE İSTEDİĞİMİ ANLATMAĞA
ÇALIŞTIM... O DA BANA ELLERİLE CEVAP VERDİ